

Linnéuniversitetet

Kalmar Växjö

Cykelfesten

The Bike Party

Författare: Sissel Myrup
Handledare: Magnus Eriksson
Examinator: Vasilis Papageorgiou
Medrättande lärare: Cecilia Davidsson
Termin: VT22
Ämne: Kreativt Skrivande
Nivå: Magister
Kurskod: 4KS10E

Nyckelord: Deckare, spänning, mordhistoria

Cykelfesten

Av: Sissel Myrup

Presentation och Reflektion

Cykelfesten handlar om Hedda, en trettioårig kvinna som nyss fått hela livet upp- och nervänt. Hennes föräldrar har omkommit i en trafikolycka och nu står hon helt ensam. När hon röjer efter föräldrarna hittar hon dokument som visar att hon inte är deras biologiska barn. De har olagligt köpt henne, alltså inte genom en adoptionsfirma. Hon vill ta reda på sitt ursprung och enda ledtråden är ett brev från den biologiska mamma som skriver att hon väntar på henne i Rävohult den dag dottern fyller arton år.

Hedda köper en stuga i byn Rävohult och försöker komma in i bygemenskapen. Hon försöker luska ut vem som är i rätt ålder och som varit i Spanien den aktuella tiden då hon föddes. Hon vet att överlämningen skedde där. I byn finns en herrgård där ägaren Malkolm bor. Han styr och ställer det mesta i byn, så även den årliga cykelfesten. Hedda tackar ja till att medverka, för hon tänker att det är ett bra tillfälle att lära känna de andra byborna. Hon får Thomas till partner för kvällen. En udda figur som stod nära sin mormor.

Under middagarna märker hon att det finns konflikter mellan olika personer. Även det ouppklarade mordet femtio år tidigare på Thomas mamma Magdalena, skaver bland de som bott i byn länge. På festen i herrgården efter middagarna blir Malkolm mördad. Hedda blir ganska snart den som polisen sätter störst fokus på. Hon inser att någon försöker sätta dit henne för ett mord hon inte begått. De som hon känner hon kan lita på är Ursula, en utstött bybo som dricker för mycket, och Thomas, barnbarnet till kvinnan som ägde stugan innan Hedda köpte den. Under hennes korta tid i byn händer en hel del missöden.

Personer:

Simon och Myrna: son och svärdotter till Malkolm.

Sven-Arne och Greta: De äger affären i byn och Greta har jobbat mycket i herrgården och även tagit hand om Simon förr i tiden. De har en son, Daniel, som bor i Australien.

Camilla och Kaya: Camilla äger caféet och hotellet. Kaya är hennes dotter.

Bengt och Bodil: Bengt är förälskad i Camilla, men gift med Bodil som är nervsjuk.

Patrik och Linda: Patrik vann pengar och startade en friskola i byn. Linda följde med men trodde det skulle vara tillfälligt. Hon vill egentligen bo i en storstad.

John och Ernst: Är ett par som bor på en gård i utkanten av byn.

Frida och Felix: Kvinnan som tagit över arbetsuppgifterna i herrgården och hennes son.

Justine Karlsdotter: Utredaren

Matilda och Jemila: Prästen i byn och hennes anställda hjälpreda.

När utdraget börjar sitter Hedda anhållen hos polisen. Hon har fått ta med sig ett manus som Ursula skrivit och som hon lovat läsa för att hjälpa henne få det utgivet.

Jag ville skriva om en cykelfest. Dels för att jag tycker det är en rolig företeelse, dels för att jag nog inte läst någon bok där det förekommer. Det skulle vara kul att få skriva om något som jag kände till, för en gångs skull. Jag hade skrivit femtio sidor under Kreativt Skrivande III, men nu skulle jag helst skriva hela första utkastet. Det var en utmaning och jag känner mig stolt över att jag lyckades. Problemet är bara att det inte fanns tillräckligt med tid att redigera så mycket som jag ville, innan inlämning. Jag hann heller inte redigera från början utan var tvungen att koncentrera mig på dessa femtio sidor. Struktur och kronologi är annars det sätt jag arbetar bäst på. Nu har jag en lång lista på saker som måste åtgärdas tidigare i utkastet.

Svårigheten tycker jag har varit att jag måste ha ganska många människor med. Vid varje middag är det sex personer och det är vid tre tillfällen plus festen. Dessutom tillkommer flera personer som behövs, såsom Ursula, polisen, ett barn. Det gäller att ge varje person en personlighet så att läsaren inte blandar ihop alla dessa människor. Jag måste även tänka på att inte ha för lika namn. Åldern var ett litet problem eftersom jag ville ha flera som var i rätt ålder för att kunna vara Heddans mamma. Jag kände att jag var tvungen att ha med åtminstone ett barn och jag behöver också gå igenom vad varje person har för syfte. Kan man stryka någon eller ge dem en viktigare uppgift? Några personer har inte fått så mycket utrymme och jag behöver nämna dem lite oftare speciellt i senare delen av utkastet.

Ett annat problem tycker jag är att det inte händer så mycket under middagarna. De sitter mest och pratar. Då måste jag få till många undertoner och insinuationer i dialogerna, och det blir mycket dialog. Dessa behöver jag också gå igenom och fördjupa.

Eftersom detta är en sorts deckare, måste jag plantera olika saker i början som får betydelse i slutet. Till viss del har jag lyckats, men jag tror att jag behöver ha lite mer. Mellan inlämning fyra och denna text har jag också bytt mördare, och nu måste jag verkligen tänka till om de första planteringarna håller eller om jag ska lägga in andra. Fördjupningen av

personligheterna är ett måste. Jag ville skriva en thriller, men i nuläget är det mest en mysdeckare. Jag ska försöka få den lite mer spännande, speciellt i tidigare skede. Men jag är ändå nöjd med årets arbete hitintills. I nuläget har jag skrivit 161 sidor och drygt 70 000 ord. Jag räknar med att det blir åtminstone 80 000 ord när jag redigerat och lagt till. Det har varit bra att bara ha en text att läsa och följa och jag gillar att jag fått läsa längre sammanhängande texter. Kommentarer jag har fått har varit otroligt värdefulla. Jag tycker vi har samarbetat bra och det har varit väldigt roligt!

//Sissel

Forts. kap 21

Hedda suckade. Varför ville de höra allt ännu en gång? Hon skulle inte ändra sin berättelse. Eller var det kanske bara för att förvirra henne, locka henne att glömma bort saker eller säga något nytt som de kunde slå ner på? Efter en lång stund av tystnad insåg hon att det inte fanns något annat att göra än att berätta ännu en gång. Hon ansträngde sig för att få med alla detaljer och att inte glömma något. Om inte annat var det första gången Staffan Ahl hörde hennes version och det var viktigt att han kände till allt. När hon slutade tala såg hon på sin advokat som suttit helt tyst. Varför sa han inget? Nog måste han väl se det absurda i hennes historia?

”Inser du inte att någon måste sätta dig?”

”Visserligen finns det flera vittnesmål som bekräftar att du är besatt av mord, men att gå från tanke till handling är ändå ett stort steg. Frågan är hur vi kan motbevisa att du inte fått, eller sett, något brev från Malcolm de Vaktel där han beskyller dig för utpressning. Hur skulle det ha gått till att det hamnade i din sekretär?”

Hedda hajade till.

”Låg det i sekretären? Men det är inte min sekretär. Den stod där redan när jag flyttade in. Där ser ni!”

Justine Karlsdotter såg upp från sina papper.

”Det har ingen som helst betydelse var vi hittade brevet. Du har bott där i några månader och kan ha lagt det där när som helst.”

Heddas mod sjönk. Hur skulle hon kunna bevisa att hon bara låtit sekretären stå där mot väggen, utan att fylla den med något? Hon hade öppnat några lådor och sett att det låg ett kortspel, några brev och ett antal halvbrunna ljus. Det var meningen att hon skulle bett

Thomas tömde den ordentligt innan hon började använda den, men det hade hon glömt. Hon orkade inte bemöta utredarens kommentar utan satt tyst.

”Vi har talat med dina före detta grannar. De säger att det oftast var du som hämtade posten, ja så gott som alltid faktiskt.”

”Det är väl klart jag hämtade posten många gånger. Jag var ju hemma och mina föräldrar åkte iväg på jobb. Är det ett brott, eller?”

Heddas frustration växte och hon hade god lust att slå näven i bordet. Men det skulle förstås inte gagna henne och hon knöt händerna i knät.

”Nu tar vi det lite lugnt. Du sa att det kunde vara dina föräldrar som öppnat brevet, och så må vara. Men de kan ju faktiskt inte ha tagit med det till stugan du bor i nu, eller hur?”

Hedda såg uppgivet på sin advokat för att få medhåll.

”Hedda Gneiss menar att någon försöker få henne att se skyldig ut. Det borde vara lätt att plantera brevet som bevis i stugan.”

Tacksamheten sköljde över henne. Äntligen någon som försvarade henne.

”Precis! Ibland var dörren olåst. Fast jag trodde jag hade låst, var den öppen när jag kom hem. Dessutom fick jag en känsla av att någon varit inne i stugan när jag inte varit där.”

Justine Karlsdotter såg stint på henne.

”Det har du inte sagt något om förut. Hur kommer det sig?”

Hedda lade händerna på bordet och lutade sig en aning fram.

”Ni har ju hela tiden bara frågat om cykelfestkvällen och vad som hände på herrgården. Det här jag pratar om nu har pågått hela tiden jag bott i stugan. Har ni ens förhört Thomas och frågat hur han kunde komma in och stå och laga frukost medan jag fortfarande sov. Ni var ju till och med där och såg honom.”

Advokaten lade en hand på hennes axel och tryckte henne försiktigt bakåt i stolen. Hedda hade inte varit medveten om att hon lutat sig än mer fram mot Justine Karlsdotter. Rösten hade blivit gällare och Hedda svalde. Hon måste ta det lugnt, andas och tala sakta så de förstod. Hon försökte släta över det hon nyss sagt.

”I Rävshult är det visst inget konstigt att komma och gå som man vill i andras hem. Det är kanske så i alla byar, vad vet jag.”

Justine Karlsdotter svarade inte på det påståendet, utan bytte ämne.

”Vi har tömt din dator och det finns väldigt många sökningar på blod, mord, knivhugg och liknande. Det ser verkligen ut som att du gjort ett gediget arbete med att planera ett mord.”

Hedda kunde inte låta bli att sucka överdrivet ljudligt.

”Jag har som författare för vana att googla på konstiga saker jag vill veta mer om. Min bok måste bli trovärdig, måste ni väl förstå.”

”Men just det här med knivhugg och hur blod stänker, verkar minst sagt väldigt likt det som Malkolm råkade ut för. För mig ser det snarare ut som om du googlade på hur du bäst skulle undvika att få blod på kläderna.”

Blicken som Justine Karlsdotter gav Hedda fick henne att rysa. Den var stenhård.

”Jag har ju sagt att jag skriver deckare. Där förekommer mord. I den här boken jag håller på med nu finns det ett knivmord.”

”Du kan inte heller förklara hur det kommit blod på din blus. Fast du vidhåller att du inte var i närheten av den avlidna efter att kroppen blivit upptäckt.”

”Det borde varit hur lätt som helst för någon att trycka en papperstuss eller något mot min sida. Smeta av lite blod och sen stoppa den i fickan. Visiterade ni alla gästerna?”

Advokaten harklade sig, men nu hade Hedda fått upp ångan.

”Dessutom borde jag väl vara insmetad i blod om jag stuckit kniven i Malkolm? Hur förklarar ni att jag bara hade en liten pyttefläck på blusen?”

Det var nästan så att Hedda ville le. Men allvaret i situationen dämpade glädjen över att ha kommit på något. Det var advokaten som svarade.

”Efter vad jag förstått så stod mördaren bakom den avlidna, böjde sig fram över honom och högg kniven i bröstet. Blodstänken hamnade framför den döde, inte bakom.”

”Men jag borde väl fått stänk på armen eller handen?”

Justine Karlsdotter tog återigen till orda.

”Det stämmer att mördaren slog till bakifrån. Du fick säkert blod på armen, men så var du också på toaletten flera gånger under kvällen. Du har själv sagt att du gick dit efter att du lämnat Malkolm de Vaktel i fåtöljen.”

”Nu måste jag protestera”, sa advokaten. ”Det är normalt att man går på toaletten under en festkväll, och Hedda Gneiss kan inte ha varit den enda. Har ni kartlagt vilka som besökte toan och vid vilka tider?”

En skiftning av vad Hedda tolkade som förlägenhet skymtade för ett ögonblick i Justine Karlsdotters ansikte.

”Vi sammanställer just nu alla fakta. Vi riktar dock främst in oss på dem som har starkast motiv. Du, Hedda, blev brutalt avförd som dotter till Malkolm och genom att döda honom trodde du att arvet skulle komma snabbare.”

”Herrejösses, vem tar ni mig för? Jag har egna pengar och när väl min sjunde bok är klar kommer det in ännu mer. Vad ska jag med Malkolms pengar? Hur många gånger ska jag säga att jag inte visste om att Malkolm var min biologiska pappa. Allt det här är ju helt absurt!”

Hedda slog ut med händerna i en aggressiv gest, innan hon tog sig samman och försökte lugna ner sig. Advokatens trummande med fingrarna mot bordet gjorde det svårt.

Justine Karlsdotter röst var som alltid helt lugn och sansad.

”Du hävdar alltså fortfarande att du är oskyldig och inte har med saken att göra? Du vill inte ändra dig?”

Hedda brusade upp igen.

”Klart jag inte vill! Jag har inte mördat Malkolm de Vaktel.”

All energi och kraft rann ur henne. Vad hon än sa eller gjorde skulle de inte tro henne. Gråten kom som en chock även för Hedda. Hon kunde inte hejda hulkandet, fast hon ansträngde sig för att låta bli. Det var bara för mycket just nu.

”Jag ska be åklagaren att ansöka om en häktningsframställan. I morgon vet vi hur det blir, men jag är ganska säker på att det går min väg. Du får tid att fundera över natten om det nu ändå inte är bättre att säga sanningen.”

Med de orden lämnade Justine Karlsdotter och polismannen rummet. Advokaten sträckte fram en pappersservett. Var han fått tag i den förstod Hedda inte, och inte brydde hon sig heller. Ljudligt snöt hon sig. Advokaten såg på henne med bekymrad min.

”Det ser faktiskt ut som om någon försöker sätta dit dig. Har du någon aning om vem? Simon bad mig hjälpa dig så mycket jag bara kunde, men det blir inte lätt.”

”Vad ska jag göra då? Jag har ingen aning om vem som är mördaren, jag har inte gjort något.”

Advokaten reste sig.

”Vi får se tiden an. Justine Karlsdotter har press på sig att hitta mördaren snabbt. Försök att sova lite i natt så att du orkar med morgondagen. Det återstår att se vad beslutet blir. Vi ses i morgon igen.”

Staffan Ahl försvann ut genom dörren och en polisklädd kvinna kom in. Hedda blev förd tillbaka till arresten.

Kapitel Tjugotvå

Hedda kunde inte somna. Hon hade inte tyckt om advokaten och nu i efterhand tyckte hon att han varit alldeles för tyst. Han borde ha försvarat allt som polisen anförde som bevis. Och hur kunde han säga att Simon ville att han skulle hjälpa henne så mycket som möjligt? Det måste väl ändå vara en försvarsadvokats största och enda uppgift? Inget som man måste be om. Ju mer hon tänkte på honom, desto argare blev hon. Doften av hans äckliga after shave stack fortfarande i näsan. Kunde hon be att få byta ut honom? Fast nu hade hon godkänt honom som advokat och vad kostade inte sådana om hon nu skulle betala själv?

Justine Karlsdotter var också en motbjudande person. Även om hon hade utseendet med sig och tydligen var kompetent, var det något med henne. Det sätt hon hela tiden anföll Hedda på. Som om hon från början bestämt sig för att Hedda var skyldig. Att de inte kunde se att någon hade gjort allt för att misstänkliggöra Hedda. Redan från start då hon flyttat till stugan hade hon känt att någon iakttog henne, varit inne i hennes stuga och rotat. Det hade varit hur lätt som helst att plantera bevisen. Men vem sjutton var det? Vem hade agg mot Hedda, hon som inte kände någon i byn? Det var helt oförståeligt. Hedda gav upp funderingarna och sträckte sig ner mot golvet och tog upp manuset igen. Kanske fanns svaret här.

Det var inte lätt att hålla tillbaka tårarna då Ursula i manuset beskrev hur hon blev mer och mer deprimerad. Hon saknade sin bebis och att vara fast i hemmet på grund av pappan gjorde det inte lättare. Malkolm lyste med sin frånvaro. Simon kom en gång i månaden och stack till henne ett kuvert med pengar. Ursula ångrade djupt att hon gått med på avtalet, men nu fanns ingen återvändo. Hon hade tagit emot pengar och nu kunde hon inte bryta, då skulle de kräva att få tillbaka allt. Det enda hon kunde göra var att vänta på dagen då dottern skulle möta henne vid kyrkan. Arton år var en lång tid, men det var detta möte som höll henne uppe. Tiden gick.

Hedda var tvungen att ännu en gång lägga ifrån sig manuset en stund. Den smärta som Ursula känt då hon ensam satt på bänken och väntade förgäves, var obeskrivlig. Att hon till sist, efter flera timmar insett att ingen skulle komma, var så otroligt sorgset beskrivet. Hedda förbannade mamma att hon undanhållit brevet. Vad hade det gjort om hon fått träffa sin biologiska mamma? Hedda skulle fortsatt att älska sina föräldrar, vad som än hände. Det borde de insett.

Hedda tog upp papperna igen och läste vidare. Efter att Ursula förstätt att hon inte skulle få kontakt med sin dotter nu och kanske aldrig, gick det snabbt utför. Hon var ensam sedan några år, men hade inte velat flytta ifall nu hennes barn skulle komma tillbaka. Hon hade försökt få Simon att berätta var flickan fanns, men han vägrade avslöja något. Sagt att han inte

visste, men det trodde hon inte på. Till slut hade Ursula vänt sig till Malkolm. Hon gick till herrgården en kväll då hon visste att Simon och Myrna, som han nu gift sig med, inte var där. Malkolm hade vid den här tiden fått sitt cancerbesked och gick på behandling. Det såg ändå lite ljusst ut och han hade den bästa läkaren. Cancerbeskedet hade skakat om honom och förändrat hans personlighet till det bättre, men ändå ville han inte ge några svar. Ursula insåg att både Simon och Malkolm gjorde allt för att skydda hemligheten om våldtäkten, den fick inte bli allmänt känd. Det spelade ingen roll hur mycket hon bedyrade att hon aldrig skulle säga något.

”Jag har försökt gottgöra dig, Ursula. Du får pengar till uppehälle och du är välkommen hit närhelst du vill. Jag tycker om dig fortfarande och inser att jag gick alldeles för långt den där kvällen. På den tiden kunde jag inte behärska mina drifter och jag önskar det ogjort. Det enda jag vet om vår dotter är att hon har det bra. Räcker inte det? Kan vi inte vara vänner? Två ensamma själar som oss, behöver varandra.”

Hedda förstod mellan raderna att Ursula innerst inne fortfarande var förtjust i Malkolm. Att Ursula beskrev det som ett sätt att försöka luska fram mer fakta, var nog inte hela sanningen. Åren gick och Malkolm sa alltid att han skulle gottgöra Ursula ännu mer efter sin död. Läkarna hade lyckats besegra cancer denna första gång. I sin förtvivlan trodde Ursula att han skulle avslöja var hennes dotter befann sig och hon vågade inte lämna honom för då skulle hon aldrig få veta. Istället blev flaskan hennes närmsta vän, för väntan verkade bli för evigt.

Där slutade historien. Ett sorgligt slut som Hedda skulle kunna ändra på. Om hon nu ville. Att läsa Ursulas innersta tankar hade fått Hedda att tycka bättre om sin biologiska mamma. Det hade inte varit så lätt och det var omständigheterna som gjort att Ursula drack. Inte generna. Men ville hon byta ut sin mamma mot Ursula? Det skulle aldrig bli samma sak. Ursula hade inte funnits där när hon var barn, inte vid någon stor händelse där hon behövde stöd. Hedda vacklade. Det var inte Ursulas fel. Hon hade försökt allt för att få reda på var dottern befann sig. Egentligen var det mammas och pappas fel. De skulle talat om att Hedda inte var deras och gett henne brevet när hon fyllt 18. Så annorlunda allt skulle sett ut då. Säkert skulle hon inte befunnit sig i arresten och vara mordanklagad. Kanske hade hon druckit te under äppelträdet i herrgårdens trädgård. Pratade glatt med Malkolm och Simon. Hon stannade upp i sina tankar. På något sätt måste Malkolm hållit koll på henne. Hur skulle han annars kunna säga till Ursula att dottern hade det bra? Det motsade att Malkolm trodde att hon var en lycksökerska. Kanske var det inte ens han som skrivit brevet? Tänk om allt varit annorlunda. Hon skulle haft vänner, umgått med Simon och Myrna. Hedda slog bort tanken. Myrna och hon skulle nog aldrig bli vänner, inte på riktigt. Simon däremot verkade genuint

bry sig om Hedda. Han skickade en advokat till hjälp, för att han själv inte kunde. Då skulle han troligen hamnat i jäv, vilket var förståeligt. Hedda hade alltid önskat sig syskon och nu hade hon faktiskt fått en halvbror. Halv eller hel, det var ändå en bror. Hon smakade på ordet. Bror. Det kändes bra och hon sa det högt.

”Jag har en bror. Jag har en bror.”

Det slog henne att hon inte visste om Simon visste. Gneiss var ett ovanligt efternamn och det borde han komma ihåg. Eller hade han trängt bort all fakta om hur han hjälpt sin pappa att ge bort sin halvlillasyster? Då hade han inte haft några problem att slänga bort henne, han kanske inte ville ha syskon nu heller? Hedda drog handen genom håret, som om det skulle få hjärnan att klarna. Hon försökte se det positiva. Han hade ju hjälpt henne. Det hade han. Sett till att hon fått en advokat. Det skulle nog bli bra det här. Det måste det, för hon ville innerst inne gärna lära känna sin halvbror. Och sin mamma. Ja, hon ville faktiskt lära känna Ursula bättre. Att hon sen inte skulle kunna förmå sig att kalla henne mamma var en annan sak, men vänner kunde de bli. Två ensamma själar behövde varandra. Precis som Malkolm sagt.

Kapitel tjugotre

Hedda vaknade av att hon klappade kudden. I drömmen hade hon trott det var Siri och ljudet av den spinnande katten hördes fortfarande i huvudet. Hon saknade värmen från djuret i sängen. Hur hade hon det nu, lilla kissen, tog Ursula väl hand om henne? Natten hade varit jobbig med många tankar och hon hade vaknat flera gånger. Kroppen kändes urlakad, som om det hade varit verkligt att någon tömt henne på allt energigivande blod. En av gångerna hade hon vaknat av att hon drömt att hon låg i en sjukhussäng. En nål var fasttejp på hennes arm. Blodet rusade ut i slangen med allt högre fart och Hedda var fastbunden. Hon kunde inte röra sig eller göra något för att förhindra flödet. Paniken kom tillbaka nu när hon tänkte på drömmen och hon satte sig hastigt upp. Yrseln slog till och hon böjde på huvudet och tvingade sig att andas djupt. Vad skulle hon ta sig till idag? Manuset var läst och något annat tidsfördriv hade hon inte. Bara tankarna som malde, men hon kom ingenstans. Skulle det bli förhör igen och med den där Staffan Ahl som försvarsadvokat?

Vakten låste upp och kom in med frukostbrickan.

”Kan meddela att Justine Karlsdotter strax kommer för att prata med dig”, sa han innan han gick ut.

Denna gång låste han inte dörren efter sig. Hedda blev glad att de äntligen fattat att hon inte var någon psykopat som skulle göra allt för att rymma. Hon rörde med skeden i gröten och tvingade in en sked i munnen. Hon hatade havregrynsgröt, mannagryn var mycket godare. När hon kom hem skulle hon minsann göra en riktig smarrig mannagrynsgröt och till och med hålla lite bär ovanpå. Hedda knep ihop munnen. Om hon kom hem, vill säga.

Just som hon tänkte detta, öppnades dörren och Justine Karlsdotter ställde sig med armarna i kors och såg på henne. Hedda kände hur kroppen stelnade till och kröp ihop.

”Jag kan meddela att åklagaren inte tyckte vi hade tillräckligt för en häktningsförhandling. Så du är fri att gå. Men ...”, sa hon och hötte med fingret, ”du är fortfarande misstänkt och får inte lämna länet. Är det förstått?”

Hedda bara gapade. Vilken vändning. Innan hon kommit sig för med att säga något hade Justine Karlsdotter försvunnit. Ansiktsuttrycket hade varit stelt och hopknäppt, vilket Hedda inte kunde låta bli att glädjas över. Hon tog tag i skeden och skyfflade in resten av gröten. Nu smakade det konstigt nog inte alls lika illa längre.

När hon hoppade ur taxin fladdrade hjärtat till. Äntligen fick hon komma hem, det hade varit dagar som känts som evigheter. Polisen hade erbjudit henne skjuts, men hon hade avböjt. Det räckte som det var hur byborna skvallrade, inte skulle de se henne komma hem i en snutbil i alla fall. Taxin kostade en del, men det var det värt.

Hon stannade till innan hon gick de sista stegen upp på farstukvisten. Det här var hennes hem, nu när hon varit på väg att föras bort från det, förstod hon hur mycket hon älskade det. Tystnaden, fågelkvittret och bladen som rörde sig i vinden. Nu skulle hon gå in, sätta på en kopp kaffe som hon kunde njuta av i trädgårdsstolen under äppelträdet. Låta bladen skugga och lyssna efter fågelsång. Instängdheten hon känt de sista dagarna måste försvinna. Hon lät ytterdörren stå öppen ifall Siri var på språng och ville in. Hedda strök med handen på byrån i hallen, rättade till en tavla som hängde lite snett och gick ut i köket. Allt såg ut som vanligt. Hon gissade att Ursula städade, för porslinet stod inte som det brukade i diskstället.

Hon kände något mjukt som strök mot benet. Lättad böjde hon sig ner och plockade upp Siri. Gosade med näsan djupt in i pälsen vid halsen. Hedda kände hur all spänning rann ur henne. Det här var livet. En stuga, en katt och naturen utanför knuten.

Kaffet var precis upphällt när hon hörde ljud utifrån. Det lät som om någon gick på grusgången och sedan satte sig i trädgårdsstolen. Den knarrade på ett visst sätt. Hon gick med bestämda steg för att se vem som störde henne. En kvinna satt med ansiktet vänt mot himlen, det såg ut som om ögonen var slutna. Det var Ursula. Hedda stannade till för en sekund. Vad

skulle hon säga nu? Hon hade ännu inte bestämt om hon skulle berätta att hon var den försvunna dottern eller inte. Till slut skakade hon lätt på huvudet och gick ut till Ursula. Det fick gå som det ville.

”Tack för att du passade Siri. Hon ser ut att ha mått väl”, sa Hedda och rättade till den andra trädgårdsstolen så att hon kunde sätta sig och ändå nå kaffekoppen. ”Du kanske också vill ha en kopp förresten?”

Den förvånade uppsynen fick Hedda att inse att Ursula suttit i djupa tankar. Heddas bara fötter hade inte gett något ljud ifrån sig när hon gått på gräset och undvikit den hårda singeln. Ursula sträckte på sig och lutade sig fram mot Hedda.

”Är du hemma igen? Vad sa de? Är du fri från misstankarna?”

Hedda tog en djup klunk innan hon svarade.

”Tyvärr inte. Men de hade väl inte nog med bevis för en häktning. Det var i alla fall vad Justine Karlsdotter sa.”

”Den kvinnan! Vet du om att hon har ett förhållande med Simon de Vaktel?”

”Va? Det får man väl inte?”

Ursula log sitt speciella leende som visade att hon satt inne med mer information, som hon gärna delgav.

”Jag har de här dagarna du varit borta hållit koll på Simon och Myrna. Han har tillbringat mycket tid i herrgården och inte alltid ensam. En kvinna kom smygande en sen kväll och det tog ett tag innan jag kände igen henne. Tyckte det var konstigt att hon kom gående, men senare såg jag att hon ställt bilen på en avtagsväg en bit bort. Simon hann knappt stänga dörren bakom sig innan hon flög om halsen på honom.”

”Är du säker? Jag menar, hon kan väl bli avstängd om hon har intressen i den mördades son? Varför skulle hon riskera det?”

Ursula knep ihop munnen i en ilsken gest.

”Klart jag är säker. Jag har misstänkt ett tag att Simon är otrogen. Dels för att Myrna och han aldrig ses göra något tillsammans, dels för att jag sett ljus i herrgårdens fönster där Malkolm aldrig är. Sent på natten då alltså. Vad skulle Simon göra i herrgården när han har ett eget hus och fru hemma?”

Hedda försjönk i tankar. Vad betydde det här? Att Simon skulle vara otrogen mot Myrna brydde hon sig inte om, de fick sköta sina egna angelägenheter. Men saken fick en helt annan betydelse om han var tillsammans med utredaren. Var det för att han hade ”inside information” som han hade gett henne advokathjälpen? Han visste att hon satt illa till. Hedda längtade efter att få prata med honom. Kanske kunde han få Justine Karlsdotter att byta spår.

Tanken på utredaren fick henne att fundera på hur de bäst skulle kunna utnyttja vetskapen om förhållandet. Det skulle kunna innebära att en ny utredare blev tillsatt, en som inte fokuserade bara på Hedda. En som kunde hitta den rätta mördaren.

”Har du sagt något om detta till polisen?”

”Inte ännu. De vill inte tro på mig i vilket fall. Dessutom har jag inga bevis och Simon skulle förstås bara neka.”

Hedda nickade. Klart de måste skaffa bevis först.

”Vi får väl smyga på Simon och filma med mobilen. Men det känns lite löjligt faktiskt, som om vi är några barndetektiver.”

Hedda skrattade till, men Ursula var fortfarande allvarlig.

”Varför har du gett katten namnet Siri?”

Frågan kom från ingenstans och Hedda blev alldeles paff. Vad skulle hon svara? Hon såg på Ursula som inte mötte hennes blick utan såg ner på sina händer som låg i knät. Visste hon hur det låg till? Hedda tvekade.

”Jag tycker det är ett fint namn. Varför undrar du?”

Ursula satt tyst en lång stund. Hon mumlade något som Hedda inte uppfattade. Till sist såg hon upp och mötte Heddas blick.

”Har du läst mitt manus?”

Hedda tvekade ännu en gång över vad hon skulle säga.

”Jag har läst hela nu. Jag lider verkligen med dig.” Hedda slog armarna om sig. ”Är allt du skrivit verkligen sant? Det hade jag aldrig trott om Malkolm och Simon.”

”Det är sant, vartenda ord. Jag ville att du skulle läsa för att hjälpa mig att publicera boken så den kan spridas. Allt för att hitta min dotter.”

Hedda visste inte vad hon skulle säga. Vad menade Ursula? Fanns det någon chans att hon fått reda på att Hedda var hennes försvunna dotter, medan Hedda varit borta? Eller tolkade hon in för mycket i Ursulas ord? Bäst att gå försiktigt fram.

”När jag läste, förstod jag hur mycket du har saknat henne. Har du gjort något mer för att hitta henne?”

Ursula såg ner i bordet igen. Fingrarna pillade på fransarna på duken. Rösten var låg och sorgsen.

”Vad mer skulle jag gjort? Det var ingen vanlig adoption, med dokument som jag kunde leta efter. Allt jag visste var att föräldrarna hette Hans och Anna. Inte mycket att gå på.”

Hedda lutade sig bakåt. Ursula visste alltså inte att de hette Gneiss i efternamn. Då visste hon nog inte att Hedda var hennes dotter heller.

”Jag tycker att du har gjort allt du kunde, Ursula. Du visar väldigt tydligt med det du skriver att du ångrade dig nästan med detsamma.”

Det kommer din dotter att förstå, ville hon tillägga. Men hon avstod, för det kändes konstigt att referera till ”din dotter”, nu när hon visste att det var hon själv. De satt tysta en stund, var och en med sina tankar. Det var Ursula som först bröt tystnaden.

”Har du haft en bra barndom? Känt dig älskad av dina föräldrar?”

Hedda slappnade av. De lämnade den brännande punkten en aning.

”Mamma och pappa var kanske inte perfekta, men jag visste att de älskade mig och skulle göra allt för att skydda mig. Jag har alltid känt mig nära dem. När de dog ...”

Hedda kunde inte fortsätta. Det gjorde fortfarande alltför ont att prata om olyckan.

”Vad hette de?”

Hedda ryckte till. Varför frågade hon om det? Misstänkte Ursula något i alla fall? Hon svalde och sa lågt.

”Hans och Anna Gneiss.”

Hon såg på Ursula och sen förstod hon. Ursulas leende och lättnad lyste i ansiktet. Uttrycket betydde att hon misstänkt hur det var, men inte varit säker. Men Hedda förstod fortfarande inte.

”Hur kom du fram till att det var jag?”

Ursulas lutade sig fram och lade handen på Heddas.

”Siri ville inte gå ut men jag tyckte inte hon kunde vara inne hela natten. Jag hade ingen lust att torka upp bajs från golvet. Så jag jagade henne inne i vardagsrummet och då råkade jag stöta till hyllan så att ett foto ramlade i golvet. När jag plockade upp det kände jag igen kvinnan. Anna. Även om det gått trettio år, kände jag igen ansiktet. Jag har drömt många gånger att hon skulle höra av sig och berätta hur det går.”

”När jag läste din historia förstod jag att det handlade om mig.” Hedda talade tyst men såg stadigt på Ursula för att se hennes reaktion. ”Jag hittade inte ditt brev förrän i vintras, efter att mina föräldrar dött. De sa aldrig något om att de inte var mina biologiska föräldrar. Det enda jag kunde gå på var Råvehult.”

Ursula nickade sakta, som om hon genom den rörelsen förstod sammanhanget bättre.

”Jag som i alla år trodde att du inte ville träffa mig. Jag är glad över att du fick en bra barndom.”

Hedda tänkte på mamma och pappa, vilket gjorde det svårt att hålla tillbaka tårarna. Hon hade haft en bra och trygg barndom. Kanske var den bättre än den hon skulle haft med Ursula som ensamstående mamma.

”Vad gör vi nu? Jag ville leta upp dig, veta vem du är, men jag kan nog inte få mig till att kalla dig mamma. Mamma är för mig ... Jag är ledsen att vi inte möttes när jag var arton.”

Ursula log.

”Jag förstår, få inte dåligt samvete för det nu. Jag förväntar mig inte att du ska se mig, en främling, som din mamma. Du kan kalla mig Ullis, det smeknamnet hade jag när jag var liten. Jag förstår att det kom som en chock och för mig räcker det tillsvidare att vi är vänner.”

Hedda slappnade av. Det kanske inte behövde bli mer komplicerat än så. Hon smakade på namnet. Ullis lät mjukt och fluffigt, Ursula var ett hårt ord. Hon fick associationer till den mjuka fårskinnspälsen, kanske skulle Ullis värma bort den kalla, hårda känslan som ständigt låg inom henne.

”Tack Ullis. Jag är gärna din vän.”

Kapitel Tjugofyra

Det började skymma, men det var inget som de två kvinnorna brydde sig om. De hade alltför mycket att prata om. Hedda berättade om sin barndom, ungdomstid och livet i staden. Ullis talade varmt om Heddas mormor som gått ur tiden alldeles för tidigt och om hur låst hon känt sig över att vara tvungen att ta hand om pappan. Visserligen hade de haft en nära relation men sjukdomen hade förändrat honom till en grinig, sur gubbe de sista åren. Och det var den tiden hon inte kunde släppa. Hedda hämtade filter, två glas och en cider. Herrljungas var bäst och Hedda brukade ta ett glas när hon skrev på kvällarna. Det kändes som en evighet sedan hon suttit vid datorn. Den hade hon ännu inte fått tillbaka kom hon på. Satt de och läste hennes kommande bok? Bara de inte förstörde eller raderade något. Just nu kunde hon ändå inte koncentrera sig på att tänka ut hur intrigen skulle fortsätta. Alltför mycket annat upptog hennes tankar.

”Du sa att du trodde du visste vem som mördat Malkolm. Vem är det?”

Ullis ställde glaset på bordet och sträckte upp händerna för att tänja armarna.

”Ska vi försöka få till bevisen att Simon och den där utredaren har ett förhållande? Vi kan smyga dit och se om vi kan filma med mobilerna.”

Hedda suckade inombords. Det var en fin egenskap att inte prata illa om någon, speciellt om man inte var helt säker på att personen gjort något dumt, men hon ville verkligen veta vem Ullis misstänkte. Även om de satte dit Justine Karlsdotter och en ny utredare blev tillsatt,

skulle det ta evigheter innan de kom fram till rätt mördare. Hedda ville bli fri nu. Hon reste sig och satte den tomma flaskan och glaset på brickan.

”Okej, det gör vi. Fast jag tror vi måste byta om ifall vi ska gömma oss bland träd och buskar. Du kan låna mina mörkblå träningsbyxor om du vill.” Hedda skrattade till vid tanken på hur beslutsam hon varit när hon köpt den. ”Jag har bara använt den en enda gång.”

Klockan närmade sig tio och även om Ullis påstod att Justine alltid kom sent till herrgården undrade Hedda om de inte missat henne. Det kändes löjligt att gå med luvan uppe och smyga sig fram. Daggen hade lagt sig och de tunna svarta tygskorna blev kalla och fuktiga. Justine skulle säkert inte komma just i kväll. Ullis verkade dock uppspelt och förväntansfull. Hon skyndade tyst framåt och höll undan grenar så att Hedda lättare kunde hänga med.

”Nu är vi snart framme vid stället där hon brukar ställa bilen”, viskade Ullis.

Hedda blev plötsligt full i skratt. Här gick två vuxna kvinnor och betedde sig som mellanstadiebarn som lekte detektiver. Eller var de till och med yngre, som Lasse-Maja och deras vänner? Ullis hyschade på henne och hon knep ihop om skrattet som ville ut. De hade nu kommit fram till en skogsväg och Ullis stannade.

”Hon har visst inte kommit ännu. Vi sätter oss där borta bakom buskarna och väntar.”

Hedda ville egentligen bara hem, men hon ville inte förstöra den spirande vänskapen med att vara gnällig. En liten stund kunde hon sitta på den fuktiga stenen och låtsas vara entusiastisk. Innerst inne hoppades hon att Ullis hade fel. Inte kunde en utredare vid polisen vara så dum att hon hade ett förhållande med någon som var inblandad i ett mord? Även om Simon bara var ett vittne, var han starkt knuten till Malkolm.

Efter en halvtimme hade hon fått nog.

”Nu drar vi hemåt”, sa hon och reste sig. ”Justine Karlsdotter kommer inte i kväll, det är försent nu.”

Ullis tvekade men till slut gav hon med sig. De reste sig och gick in bland träden som omgav herrgården. Just som de skulle snedda över gräsmattans utkant, hördes ett motorljud. Ullis stannade tvärt och drog in Hedda bland skuggorna.

”Det måste vara hon”, väste hon.

”Häriifrån kan vi ju inte filma. Vad gör vi?”

”Sch, vi väntar och ser vart ...”

Ullis tystnade. Hedda såg sig om kring. Vinden fick bladen att röra sig, men annars kunde hon inte upptäcka någon rörelse. Hon tittade på Ullis för att se vilket håll hon spanade. Det var mot herrgården. Hedda spände blicken och försökte urskilja något. Nedervåningens

fönster var upplysta och ljuset spelade på gruset framför huset. Gräsmattan började ett par meter bort och Hedda upptäckte plötsligt en flämtande låga på trädgårdsbordet som stod en bit in på gräset. I nästa sekund upptäckte hon en gestalt som satt i en av stolarna. Herre jösses, det var Simon. Tänk om de gått över gräsmattan som de tänkt, då hade de inte kunnat undgå att bli upptäckta. Snabba steg spräckte hennes tankegång. Hon tog ännu ett steg bakåt för att vara säker på att inte bli sedd. Ullis stod stilla med höjd mobiltelefon. Hedda hade helt glömt bort den och fumlade i fickan för att ta fram den.

Ut ur skuggorna kom en kvinna, som Hedda genast kände igen. Ullis hade verkligen rätt. Det var Justine Karlsdotter. Hon nästan halvsprang fram mot trädgårdsmöblerna och Simon, som nu hade rest sig. Ullis smög vidare bakom buskarna så att hon och Hedda skulle komma ännu närmare. Det var fortfarande lite för långt bort för att de skulle kunna höra vad som sades. Hedda kände en äckelkänsla när Justine kröp in i Simons famn. Han kysste henne och kramade med båda händerna på hennes skinkor. Försiktigt smög Hedda och Ursula närmare huset. Det var svårt att filma samtidigt som hon skulle se till att inte trampa på någon gren. Hedda avundades Ullis smidighet, inte ett ljud hördes från henne. Hedda tittade genom sin mobil, det var alldeles för mörkt för att filmen skulle kunna användas. Hon tryckte av kameran. Ett klick hördes. Hedda stelnade till. Hon hade glömt att sätta mobilen på ljudlöst. Hon sneglade mot Ullis som höjde ett varnande finger. Försiktigt satte Hedda fingret mot knappen och ändrade till tyst. Hon såg mot Simon och Justine som fortfarande var kvar i sin omfamning. De verkade inte ha hört något och Hedda slappnade av. Försiktigt följde hon efter Ullis så långt de kunde ta sig utan att bli sedda. De sjönk ner på knä och kikade fram bakom en av buskarna. Hedda undrade hur länge de egentligen skulle stå där och hängla utan att säga något. Det började göra ont i knäna och fukten trängde in genom kläderna. Hon ville bara få dem på film, så hon kunde sätta dit den där Justine Karlsdotter.

Efter en lång evighet släppte Simon ner armarna och lade handen på Justines axel. De började gå mot ytterdörren. Simon sa något som Hedda inte uppfattade och Justine svarade. Skit också, de skulle ha varit närmare. Låga röster hördes medan paret tog sig upp för trappan och in i huset. Ullis sänkte kameran. Hedda såg ner på sin hand där hon krampaktigt hållit i mobilen. Vilken deckare hon var, hon hade helt glömt att filma efter att hon satt den på ljudlöst.

De joggade sista biten hem. Nu kom åtminstone träningsoverallen till användning, tänkte Hedda och kunde inte låta bli att dra på munnen. Hon flämtade som en hund när de väl var

framme vid stugan. Ullis verkade inte märkbart påverkad. Hon som var sexton år äldre än Hedda.

”Ska vi skicka filmen direkt? Vet du vad Justine Karlsdotters chef heter?” frågade Hedda och damp ner i soffan.

”Absolut inte. Vi måste förstås skydda våra identiteter. Skicka din film till mig, så för jag över den till datorn och sparar på ett USB. Sen skickar vi det med snigelposten.”

Hedda skämdes. Så klart kunde de inte skicka ett vanligt SMS och visa telefonnumret. Vad tänkte hon på egentligen. Hon som tänkte ut komplicerade intriger i sina böcker, kunde inte lösa den enklaste ekvation i verkligheten.

”Jag har nog inte mycket som fastnat, men du kan få det lilla jag tog. Vad tror du händer när polisen fått filmen? De kommer ju ändå att misstänka mig.”

Ullis stoppade ner mobilen i fickan igen efter att ha kollat att Heddas meddelande kommit fram.

”Detta är bara ett första steg. Vi måste också skaffa mer bevis mot mördaren.”

Heddas mod sjönk. Hur skulle de kunna göra det när de inte ens visste vem mördaren var?

”Hur då? Vet du vem det är?”

Ullis drog handen genom håret. Såg intensivt på Hedda några sekunder innan hon talade.

”Vad du tjatar! Lovar du att inte säga det till någon innan vi vet säkert? Det är ju bara mina misstankar.”

Hedda nickade ivrigt. Skulle de kunna få fram sanningen måste de dela sina tankar med varandra. Hon väntade och till slut gav Ursula upp och sa:

”Jag tror det är Myrna. Hon kunde inte vänta på att Malkolm skulle dö. Han har fått cancerbesked två gånger förut, men överlevt. De var inte de bästa vännerna och jag vet att Malkolm tyckte hon var en egoistisk, naiv lycksökerska. Jag hörde att hon sa till Simon att han borde *råka* ge för mycket medicin till Malkolm. Eller fel medicin.”

Hedda satte sig upp med rak rygg. Hon såg förvånat på Ullis. Hedda såg bilden av den späda kvinnan framför sig, med den trånga 1800-talsklänningen på sig.

”Myrna? Har hon kraft nog att sticka kniven i någon? Vad svarade Simon på det, förresten?”

”Jag hörde aldrig vad han svarade. Men Myrna är starkare än hon ser ut. Har du inte sett hennes yogapass på stranden? Om man vill något tillräckligt mycket, kan man göra allt. Hon var också försvunnen en lång stund innan hon upptäckte Malkolm.”

Hedda tänkte på skriket Myrna fått ur sig när hon upptäckt den döde. Kunde hon spela så bra? Det hade låtit väldigt skärmt och uppriktigt chockat.

”Jag har svårt att tro det. Men i vilket fall, hur ska vi nånsin få bevis för det?”

Ullis såg på Hedda med bestämd blick.

”Någon av oss måste prata med henne. Få henne att försäga sig. Tror du har bäst chans.”

Hedda skakade på huvudet. I nästa sekund nickade hon. Hon kunde inte tro att det var Myrna som mördat sin svärfar, men visst kunde de försöka. Men att få Myrna att försäga sig skulle säkert inte vara det lättaste. Hon gäspade.

”Skickar du filmen i kväll då? Om det nu finns något att skicka. Det var så mörkt och vi var för långt ifrån. Men då har vi åtminstone gjort det. Nu måste jag nog sova, känner mig helt snurrig.”

Ullis gick genast mot dörren.

”Kom till mig när du vaknat, så kollar vi om jag redigerat filmen tillräckligt bra, innan jag skickar den.”

Hedda orkade knappt öppna ögonen när Siri kom och väckte henne. Men hon mjuade så ynkligt att Hedda var tvungen att stiga upp och släppa ut henne. När hon väl var nere i köket var det lika bra att sätta på kaffet och börja dagen. Snart skulle hon cykla till Ullis. Hon hade aldrig varit där och det skulle bli intressant att få se hur hon bodde. Säkert en massa saker överallt och inte speciellt städat, föreställde hon sig. Om det var så, visste hon var hon fått sin egenskap av att ha svårt att slänga saker ifrån. Det hade verkligen varit en pärs att välja vad hon skulle spara efter sina föräldrar. Men då hade till och med hon insett att det inte gick att behålla allt. Till sin förvåning insåg hon att hon faktiskt inte hade saknat någon grej ännu, hon måste ha sparat de rätta sakerna. Det räckte att se på fotot på skänken i vardagsrummet för att minnas de goda stunderna. Så gott som varje kväll innan hon gick och lade sig tog hon ner fotot och sa god natt till mamma och pappa. Eller så hade hon åtminstone gjort tills allt det här hände. En våg av skuldkänslor skvalpade runt i magen och hon gick in i vardagsrummet. ”Förlåt”, viskade hon. ”Jag älskar er fast jag missat att säga god natt.” Hon kunde inte låta bli att pussa fotot innan hon ställde tillbaka det.

Mjölken var sur och delade sig i kaffet. Hedda öppnade kylskåpet och insåg att inget annat mjölkpaket fanns och kattmaten var slut. Dessutom hade hon tagit den sista torra brödskivan ur påsen. Hon var helt enkelt tvungen att handla i dag. Ett drag av osäkerhet for igenom henne, hur skulle byborna ta emot henne nu? Hon hoppades att Sven-Arne skulle vara ensam i butiken, även om hon insåg att möten med byborna förr eller senare var ett måste. Han var i alla fall snäll. Hedda sträckte på sig, lika bra att ta tjuren vid hornen med detsamma.

Det var helt tomt i butiken och Hedda andades ut. Hon hörde ljud från rummet bakom, men inga kunder var här just nu. Om hon skyndade sig kanske hon slapp möta någon. Raskt gick hon bort till kylen och plockade ner två liter mjölk. Brödet låg i hyllan inte långt därifrån och hon velade om vilket hon skulle välja. När dörrklockan plingade stelnade hon till. Sjutton också, hon hade inte varit snabb nog. Röster närmade sig och hon förstod att det var Patrik och Linda.

”Har du hört att de släppt Hedda? Fattar inte vad polisen håller på med.”

Lindas röst var gnällig och inte alls lika glad som den låtit på cykelfesten. Patrik verkade inte heller på bra humör.

”De hade väl inte bevis nog. Jag hörde från Myrna att hon fortfarande är misstänkt. Hoppas de låser in den sjuka kvinnan snart.”

”Ja, verkligen.”

Hedda ryckte till vid de sista orden. Var det så de såg på henne nu? Hon kände hur tårarna trängde fram, men behärskade sig i nästa stund. De skulle minsann inte få se henne gråta. Snabbt tog hon ett av bröden utan att kolla vilket det var. Hon skyndade mot disken där Sven-Arne nu stod. Ett lågt hej fick hon fram, men det kom inget svar. Hon vågade inte möta hans blick. Bankkortet föll i golvet när hon fumlade med att ta fram det ur plånboken. Skit också, hon ville bara därifrån. I ögonvrån såg hon mot Sven-Arne. Han såg åtminstone inte sur ut. Snabbt plockade hon ner varorna i tygpåsen hon hade haft med sig. Just som hon var färdig kom Linda och Patrik fram till disken.

”Så du är tillbaka, Hedda? Hur var det hos polisen? Så spännande det måste varit.” Linda tystnade för en sekund innan hon fortsatte. ”Du vet ju att jag ska resa snart. Hälsa på mina kompisar i Estland. Är det något du vill att jag ska ta hem till dig? Någon flaska av något slag kanske?”

Hedda häpnade. Linda lät som om de var bästa vänner. Om Hedda inte hört de hatiska orden nyss, skulle hon blivit glad. Nu insåg hon med ens hur falsk Linda var. Bara för att hon behövde henne nu, så låtsades hon som ingenting. Hedda kände ilskan välla upp i halsen.

”Just det. Det var då du skulle sätta in silikonimplantat. Ha så kul och lycka till.”

Hon vände sig om och gick snabbt mot dörren, men inte utan att hon hann se bestörtningen och sedan ursinnet i Lindas ansikte. Nu hade hon skaffat sig en ovän för livet, men det var det faktiskt värt.

”Trevligt att se dig igen, Hedda.”

Hedda vände sig om och log som svar mot Sven-Arne. Höjde handen till en vinkning innan hon försvann ut genom dörren. Kanske hade han bara inte hört hennes hej förut. Det värmdes

att någon ändå sa något till henne. Sven-Arne hade haft en road glimt i ögonen. Kanske hade han förstått för länge sedan vilka människor Linda och Patrik var. Hon hoppade upp på cykeln och trampade iväg. Ullis var hennes vän. Hon hade faktiskt en vän i den här byn.

Kapitel Tjugofem

Ju längre bort från affären Hedda cyklade, ju värre blev den sura smaken i svalget. Hon borde inte avslöjat Linda. Men hon hade faktiskt rätt att bli arg. Linda fick skylla sig själv. Hon borde förstått att Hedda hört vad hon sa och därför gett igen.

När hon väl kom till Ullis hus, hade illamåendet släppt. Det var ett ganska stort hus, med en väl tilltagen, men förfallen trädgård. Bara en del av gräset var klippt, just där en trädgårdsstol och ett litet bord stod. En buske blommade, Hedda kände igen den som en häggmispel. I övrigt fanns en rabatt som såg ut att vara anlagd för länge sedan, där några liljor blommade. Hedda tyckte om blommor, helst i krukor och hon brukade hålla efter sin gräsmatta. Men denna trädgård gav ändå lugn och harmoni på något konstigt sätt. En skön känsla av att man inte behövde stressa, man kunde ta dagen som den kom. Göra det man kände för, inget mer.

Hedda ställde cykeln precis innanför grinden som saknade ett par bräder. Hon tog sin kasse och gick sakta upp mot ytterdörren och ringde på. Ingen signal hördes och hon tryckte igen. Fortfarande tyst. Hon skulle just lyfta handen för att knacka då dörren öppnades. Ullis gav henne en kram och Hedda stelnade för en sekund till, innan hon kom sig för med att återgälda den. Mamma och pappa hade inte varit mycket för närkontakt, de visade sin kärlek på andra sätt. Med leenden, snälla ord och uppmuntran. Bekräftade när hon varit duktig eller gjort något bra. Enligt Hedda var det ett bra sätt, kramar hit och dit var bara ett sätt vissa hade och betydde ingenting. Men Ullis kramade nog inte alla och Hedda blev glad av vad hon uppfattade som ett ärligt sätt att visa att hon var välkommen.

”Jag har väntat på dig. Kom ska du få se.”

Ullis hade hunnit halvvägs upp för trappan innan Hedda fått av sig jackan och skorna. Hallen var stor och rymlig. Skorna stod prydligt i skohyllan och golvet såg rent ut. Visserligen var tapeten gammal och färgen på dörrkarmen lite skavd, men Heddans förväntning att det skulle vara stökigt kom på skam. Hon skyndade efter Ullis och de kom in i ett rum som såg ut att vara ett kontor. Ett skrivbord med en stor datorskärm, säkert en 27-tums, stod längs ena väggen. Där fanns tre olika laptops, skrivare och en hylla med papper sorterade i olika

storlekar, tjocklek och färg. Vid fönstret stod två färgglada fåtöljer med ett lågt bord emellan och båda hade fotpallar där man kunde lägga upp trötta fötter. Det här var ett rum som Hedda gärna hade arbetat i. Blommorna i fönstret skapade lummighet och de tre fyllda bokhyllorna gemytlighet. Hedda skämdes över sina förutfattade meningar, här fanns inte en enda sak som stod på fel ställe och dammkornen lyste med sin frånvaro.

”Vilket mysigt rum. Är det här du sitter och skriver?” frågade Hedda.

”För det mesta. Fast ibland sitter jag i soffan i vardagsrummet där nere. Det är bra att få lite ombyte då och då. Jag använder bara detta rum, köket och vardagsrummet. Någon gång kanske jag får råd att möblera de andra rummen. Men kom och kolla på filmen. Jag lyckades fixa till så att man både ser och hör.”

Ullis gick fram till laptoppen som var öppen och snart visades nattens äventyr på den stora skärmen. Nu var kontrasterna tydligare och ljusare. Det gick hur lätt som helst att se att det verkligen var Justine Karlsdotter som kom till Simon, kysste och kramade honom. Heddas hand flög upp mot munnen när hon plötsligt hörde Simons röst.

”Jag hörde att ni släppt Hedda. Var det inte meningen att hon skulle bli dömd? Så du får beröm för att ha löst fallet, och det fort.”

På filmen lät Justine armarna falla. Hennes ansiktsuttryck var uppgivet när hon svarade.

”Jag har verkligen försökt allt, Simon. Men det är åklagaren som bestämmer.”

Därefter försvann paret uppför trappan och in i herrgården. Hedda var imponerad.

”Det här är ju skitbra, Ullis! Hur tekniskt begåvad är du egentligen? När polisen får se det här så måste de helt enkelt byta ut henne. Det låter ju till och med som om hon försökt att få mig skyldig.”

Hedda hade lust att klappa händerna men hejdade sig. Även om hon kände sig som ett barn som fått godis, ville hon inte genera Ullis.

”Jag har laddat ner filmen på ett USB, hade handskar på mig för säkerhetskull och tog ett kuvert från ett öppnat paket. Fingeravtryck ska de åtminstone inte få. Kanske finns det DNA nånstans men jag tror inte de orkar bry sig om att kolla det. Det kostar ju. Jag skickade till åklagaren, han verkade ju vettig. Tyckte inte bevisen mot dig räckte.”

Hedda lade handen på Ullis axel.

”Smart! Tack så hemskt mycket för att du hjälper mig. Just nu känns det som att du är min enda vän.”

”Så klart jag hjälper dig. Men du, jag har en sak till att visa dig.”

Ullis log sitt sneda leende och väntade på en reaktion. Hon gjorde ingen ansats att säga eller visa något.

”Vad?”

Hedda skrattade åt den spjuveraktiga kvinnan. Hon betedde sig också som ett barn ibland. De var faktiskt ganska lika.

”Kom med ner. Jag har redan satt på kaffet och har pappren i köket.”

Köket var lika välstädat som resten av huset. Hedda hämtade mjölken som hon glömt i hallen och satte in den i kylskåpet. Det fanns inte många saker där, bara lite margarin, ost och mjölk. Köket var slitet, men gav hemkänsla. Hedda trivdes i sin stuga även om den var mycket mindre, men så var det förstås också mindre att städa. Ibland kunde hon dock få en instängd känsla, efter att ha bott i ett större hus hela livet. Ullis dukade fram två rejäla muggar och lade två mazariner på ett fat. Var Ullis en bagerska eller hade hon köpt dem hos Sven-Arne? Det kvittade egentligen, men Hedda ville gärna veta allt om sin biologiska mamma. På hennes fråga svarade Ullis att de var köpta, så där var de också lika. Hedda tyckte det var för mycket jobb att baka, när det var så lätt att handla dem i affären. Hedda sneglade mot en mapp som låg på bordet. Ullis såg hennes blick och log.

”Nu fikar vi. Sen ska jag visa dig vad jag hittade i herrgården i natt när jag var där och snokade.”

”Var du där igen i natt? Var inte Simon kvar?”

”Nej då, jag känner till hans vanor. Han brukar ramla in hos sin fru framåt tretiden. Jag satt uppe och trixade med filmen och kunde inte sova sen. Där var tyst och lugnt vid fyra.”

Hedda blev mer och mer imponerad över Ullis. Så handlingskraftig och smart hon var.

”Du hjälper mig mycket mer än vad den där advokaten Simon fixade gör. Jag visste inte att du var så teknisk.”

Ullis såg förvånat på henne.

”Vilken advokat? Det har du inte nämnt.”

”När jag kom till sista förhöret satt en man där. Han hette Staffan Ahl och det var Simon som betalade honom. Inte för att han sa så mycket, men det var ju en fin gest.”

Ullis svarade inte på detta. Hon satt tyst en lång stund innan hon sträckte sig efter mappen och öppnade den.

”Jag hittade en hel del kladdlappar till brevet som polisen säger att du fått. Brukar man verkligen skriva fem utkast för att svara på ett brev? De första verkar också som om personen som skrivit det inte vet hur man stavar.”

Ullis lade fram fem papper vid sidan om varandra. De var vända mot Hedda så att hon kunde läsa. Ullis hade rätt. Det var tydligt att någon jobbat mycket med att skriva det där

brevet. Ord som *pengar* var utbytt mot *förmögenhet*, *löjligt* mot *absurt* och så var flera stavfel tillrättade i det sista brevet. Hedda fick känslan av att någon ville att det skulle likna Malkolms ordförråd och språkmelodi. Det slog henne att det mycket väl kunde vara Myrna som gjort allt detta besvär. Hon kom att tänka på lappen som Myrna tappat i affären och som hon läst innan hon gav henne den. Där var också många stavfel.

”Det ser ut som att du har rätt. Det måste vara Myrna som skrivit detta. Men varför skrev hon dem i herrgården och inte hemma?”

”Det är just det jag funderar på. Troligen för att hon måste använda herrgårdens brevpapper. Du vet, där var ju en stämpel på. Malkolm använde alltid det och det vore konstigt annars. Men jag hittade dem inte i Malkolms skrivbord. De låg i lådan i vardagsrummet som Simon och Myrna brukar använda.”

Hedda funderade.

”Men hur ska vi använda detta som bevis? Hon kommer, som du säger, bara säga att hon inte skrivit dem, utan att det är Malkolm.”

”Om de byter ut Justine Karlsdotter ska jag lämna in originalen. Det måste ju finnas fingeravtryck på dem. Det här är bara kopior. Jag tycker du ska ta dem och när du konfronterar Myrna kan du slänga dem i hennes ansikte.”

Hedda hade ännu inte tänkt på hur hon skulle gå tillväga för att få Myrna att erkänna. Det verkade som en omöjlig uppgift. Men de här utkasterna kunde nog hjälpa till. En pirrande känsla av förväntan spirade i magen. Var de ett steg närmare åtminstone?

Kapitel Tjugosex

Tre timmar senare cyklade Hedda hemåt. Fåglarna sjöng och solen värmdes. Ju mer hon pratade med Ullis, desto mer gillade hon henne. Det var till och med så att den spirande vänskapen med hennes biologiska mamma lättade på de melankoliska tankarna på mamma och pappa. En bra sak, men det gav också skuld känslor. Var det just det här mamma hade varit rädd för? Att hon skulle börja älska sin första mamma? Men aldrig att de känslorna skulle ta över, efter vad de gett henne i trettio år. Det borde de förstått. Klumpen av ilska över att hon missat många år med Ullis satt som en hård boll i magen. Gjort var gjort och hon måste komma över det, se framåt och inte bakåt. Någon gång kanske klumpen kunde minskas till en liten kula eller till och med helt försvinna, men det skulle dröja.

Hedda trampade på och funderade på Myrna. De olika idéerna på hur de skulle få Myrna att försäga sig var löjliga. Den ena värre än den andra. Just nu var det bara att vänta någon dag på att Justine Karlsdotter skulle bli avslöjad. En molande tanke att polisen inte skulle ta filmen på allvar låg i bakhuvudet, men Hedda ville inte släppa fram den. De hade kopior, som Ullis så klart hade sparat, och om inte åklagaren vidtog åtgärder fick de helt enkelt skicka filmen till någon annan. Sista utvägen var tidningarna, men Hedda ville helst inte lägga mer fokus på sig själv. Allt strålkastarljus måste riktas mot den dåliga utredningen.

Ryggen var alldeles klabbig när Hedda ställde cykeln mot husväggen. Hon tog varorna och såg efter Siri som brukade komma springande och jama, när hon hörde att någon var hemma. Men allt var tyst och inga rörelser i buskarna syntes. Siri var säkert ute på nya jaktmarker och mössen levde farligt. En kopp te i soffan och en omläsning av Ullis manus låg framför Hedda. All hjälp som Ullis gett henne, krävde en gentjänst. Att få manuset ännu bättre var det hon kunde göra. Ge kommentarer så att det blev lättare att redigera. Till slut skulle ett förlag nappa, det var Hedda säker på.

Hedda stekte ägg och bacon till kvällsmat. Manuset hade ännu en gång fångat henne och timmarna flög iväg. Siri syntes ännu inte till, men Hedda var inte orolig. Katten skulle stå vid ytterdörren när det var dags att gå och sova.

Utanför hade det börjat blåsa upp och grenarna vajade i vinden. Hedda stod vid fönstret och såg ut mot trädgården. Hon uppfattade ett ljus borta vid uthuset, som blinkade till och sedan försvann. Var det någon där? Hon spände ögonen, men inga rörelser syntes. En lång stund stod hon och spanade innan hon gav upp. Hon gick till ytterdörren och ropade på Siri, men ingen katt kom. Det var dags att lägga sig så att hon var pigg till morgondagen. Kanske skulle nyheten om Justines avhopp komma då, och om inte var det ändå dags att söka upp Myrna.

Ingen Siri väckte Hedda på morgonen, men hon var ändå uppe tidigt. Det första hon gjorde var att öppna ytterdörren, men där stod ingen liten pälsboll. Hedda lät dörren stå öppen och förberedde frukosten. I dag skulle hon sitta ute och njuta av den. Det hade inte blivit av att hon köpt ägg senast och nu var de slut, så det fick bli smörgås. Hon småsjöng medan hon tog fram bröd och smör. Så länge polisen höll sig borta var det lättare att skjuta ifrån sig att hon faktiskt fortfarande var misstänkt. Hon funderade på om hon skulle hitta Myrna med sitt staffli nere vid stranden eller om hon var tvungen att gå hem till henne. Det ville hon helst inte, för då kanske Simon var där. Hon måste få prata ensam med Myrna. Hedda lade de färdigbredda smörgåsarna på en tallrik som hon ställde på brickan. Kaffet var klart och den

sista juicen var upphälld. Solen sken och det var redan varmt. Nu hade de haft solsken varje dag i flera veckor och gräset började bli brunt. Hon slapp i alla fall klippa gräset, vilket inte var hennes favoritsyssla.

Hedda hade manuset i knät och pennan i höger hand, beredd att klottra ner kommentarer här och där. Den andra handen växlade hon mellan smörgåsen och kaffet. Hon var helt inne i arbetet och blev förskräckt när hon hörde en röst alldeles intill sig. Kaffet skvätte ut och fläckade ner manuset.

”Så här sitter du och har det skönt. Tänkte du kanske ville bjuda på frukost idag?”

”Vad du skräms!”

Thomas blev alldeles röd i ansiktet. Fötterna flyttade sig fram och tillbaka medan han vred sina händer.

”Förlåt, jag menade inte ... Jag trodde du såg mig.”

Hedda tog servetten och torkade av papperna innan hon lade dem upp och ner på bordet.

”Ingen fara, Thomas. Jag var så inne i historien att jag inte hörde något alls. Vill du ha kaffe?”

”Ja tack och gärna en smörgås också. Det såg gott ut.”

Hedda reste sig för att gå in i köket. Thomas sträckte sig efter papperna.

”Vad är det du läser? Din nya bok?”

Hedda ryckte snabbt åt sig bunten och såg strängt på Thomas.

”Läs aldrig mina papper utan att fråga.”

Thomas blev ännu rödare om kinderna och färgen fortplantade sig upp i pannan och till öronen. Han öppnade munnen men smackade bara som om han inte kunde forma orden.

Hedda skämdes över sitt utbrott, det hade låtit hårdare än vad hon menat.

”Ta det lugnt, Thomas. Det är inte mina papper, förlåt om jag lät brysk. Vill du ha skinka på smörgåsen?”

Thomas nickade och Hedda försvann in i köket. Hon måste tänka efter innan hon sa något till Thomas. Det sista hon ville var att bli ovän med fler. I och för sig hade Thomas inte hört av sig på länge och han hade satt sig vid de andras bord på caféet. Men det var ändå ganska naturligt och nu verkade han inte ha något emot Hedda. Hon höll upp en mugg kaffe och bredde två smörgåsar till som hon tog med sig ut. Thomas satt avslappnad i stolen och hade lånat Heddas block och penna. Blocket var tomt, så det var ingen fara. Det brukade Hedda använda för egna kommentarer som inte skulle stå i utkastet, men med Ullis manus hade det inte behövts så ofta.

”Vad skriver du?” frågade hon och satte fram frukosten.

”Jag ritade lite bara. Den där fågeln där borta såg så rolig ut.”

Thomas pekade bort mot rododendronbusken och Hedda tittade dit. En liten brun fågel satt och pickade på de torkade fröställningarna som fanns kvar sedan förra året. Hon såg ner på blocket och blev imponerad.

”Vad fint du tecknar. Det är ju jättelikt. Du är ju en riktig konstnär.”

Thomas fick röda kinder igen, men hans ögon log.

”Du får den.” Han sträckte fram blocket. ”Om du nu vill ha den förstås. Egentligen inget att ha.” Han såg ner i bordet och lade ner blocket.

”Klart jag vill ha den. Den passar precis på väggen vid sidan om kylskåpet. Då kan jag titta på den varje gång jag har ett ärende till kylan. Skriver du lika snyggt?”

Thomas blev ivrig och tog blocket igen och vände blad. Han skrev något och räckte återigen fram det. Hedda tog emot det och läste.

Jag hoppas vi är vänner fortfarande?

Hedda skrattade till men blev sedan allvarlig.

”Jag blev ledsen att du satte dig hos de andra. Som om du trodde att jag är skyldig till mord. Men det är jag verkligen inte.”

Hon såg ner på blocket igen. Allt var rättstavat och stilen var gammaldags och snirklig. Men inte alls svår att tyda. Säkert hade hans mormor lärt honom att texta fint.

”Du skriver väldigt stiligt. Inte som vissa andra där man knappt kan läsa vad det står. Jag har förstått att Myrna har det jobbigt. Vet du om hon har dyslexi?”

”Myrna? Nä, det kan jag inte tänka mig. Hon både målar och skriver fint. Men det är klart jag inte tror du är en mördare. Då hade jag inte vågat sitta här. Jag är ledsen för det där på caféet. Jag visste faktiskt inte riktigt vad jag skulle göra.”

Hedda bestämde sig för att förlåta Thomas. Hon kunde mycket väl tänka sig vilken vanda han hade haft när han skulle välja bord. Hon hade velat fråga lite närmare om Thomas visste hur Myrna skrev, men ville inte att han skulle undra varför hon frågade så mycket om Myrna. På något sätt måste hon få se hennes handstil, men det skulle nog lösa sig.

”Du såg inte Siri på vägen, förresten? Hon har inte varit hemma sen igår.”

Thomas såg sig omkring, men skakade på huvudet.

”Jag håller inte riktigt reda på katter. Men om jag ser henne säger jag till.”

De satt tysta en stund och njöt av kaffet, värmen och sommaren. Thomas verkade avslappnad och Hedda var glad att han kommit. Det kändes lite som om de känt varandra i årtal, de behövde inte prata varje sekund.

”Jag tycker om att sitta här med dig och fika”, sa Thomas.

Tydiligen kände han likadant.

När Thomas hade gått, lagade Hedda till lite lunch. Hon bestämde sig för att gå ner till stranden för att se om Myrna stod och målade av något motiv där. På cykelfesten hade hon nämnt att det var det stället som gav henne mest inspiration. Hedda stoppade ner kopiorna på brevet i handväskan och gav sig av på cykel. Innan vintern måste hon nog se sig efter en liten bil så att hon lättare kunde ta sig fram. Det gick an idag, men när det väl började regna eller snöa var det inte lika kul. Medan hon cyklade ner till den lilla sjöstranden funderande hon på vilken bil hon kunde tänka sig. Inte för att hon var så bra på märken, men en automatare, rattvärme och AC var ett måste. Vilka fler krav hade hon? Mamma och pappa hade alltid haft Volvo, men nuförtiden var de asiatiska märkena inte så dåliga. Undrar om Ullis har körkort? Heddans tankar övergick till gårdagens besök och hon kom återigen in på Myrna. Hur skulle hon inleda samtalet? Att bara slänga fram anklagelser skulle förstås inte ge något. Hedda var så upptagen av sina tankar att hon nästan cyklade omkull när hon kom ikapp en annan cyklist på grusvägen ner till sjön. Det var Kaya.

När Kaya såg Hedda komma, cyklade hon i cirklar på vägen så att Hedda måste stanna. Det gjorde ingenting, för Hedda började bli andfådd och ville gärna vila lite innan hon träffade på Myrna. Om hon nu var där och målade.

”Mamma säger att det var du som tog död på Malkolm.”

Hedda kände ilskan bubbla som i en skakad champagneflaska. Hon satte ner foten hårt på marken, som för att kanalisera ut vreden där. Det var inte Kayas fel förstås. Hon sa bara vad Camilla talat om för henne.

”Ibland säger människor saker som de inte vet något om. Jag har faktiskt inte dödat någon, kan inte ens döda spindlar utan försöker fånga dem och släppa dem fria istället.”

”Smäller du inte flugor heller? Jag tycker alltid synd om flugorna när mamma går runt med flugsmällaren.”

Hedda funderade en stund. Spindlar var en sak, och flugor en helt annan. Hur kom det sig att hon inte tänkt den tanken förut?

”Ska jag vara helt ärlig så irriterar flugorna mig så mycket att jag faktiskt smäller dem om de flyger runt för mycket. Pratar ni om sånt i skolan?”

”Skolan suger. Jag vill räkna tal, men läraren säger att hon inte har fler böcker åt mig.”

Kaya sparkade till en sten så att den flög iväg och råkade träffa Heddans cykel. Hedda låtsades som ingenting. Hon hade just fått en idé.

”Vet du, jag har en gammal mattebok hemma som jag använde när jag gick i skolan. Vill du ha den? Säkert är det andra tal, som du inte gjort ännu.”

Kaya nickade förtjust.

”Men då kanske du kan göra något för mig, så hjälper vi varandra? Vet du om Myrna står nere vid stranden och målar idag?”

”Hon är alltid där. Vet du, hon målar alltid samma sak. Supertråkigt. Simon säger att hon övar.”

Kaya himlade med ögonen. Hon var visst en klipsk unge. Hedda log och grävde i väskan. Hon fick fram ett litet anteckningsblock och en penna. Det var saker hon alltid bar med sig, för hon visste aldrig när hon skulle behöva skriva ner nya idéer. De kom alltid när hon inte satt vid datorn.

”Skulle du vilja hjälpa mig med en undersökning? Kan du fråga Myrna om hon vill skriva ner vilka som är grundfärgerna?”

”Varför det? Alla vet väl att det är rött, blått och gult. Det lär man sig i skolan. Fröken säger ... ”

Hedda sträckte fram blocket och pennan till Kaya.

”Alla är inte lika duktiga som du. Skulle du vilja fråga Myrna? Men säg helst inte att det är jag som vill veta. Hon kanske också tror att jag är en mördare, och dem hjälper man ju inte.” Hedda blinkade till Kaya för att visa att hon skojade. ”Det kan väl vara vår hemlighet?”

”Okej, så jag ska fråga Myrna om hon vill säga vilka grundfärger som finns? Sen cyklar jag hit och berättar det för dig?”

”Be Myrna skriva ner dem så du inte glömmer dem. Låtsas som om du inte vet vilka färgerna är. Kan du det?”

”Visst. Får jag matteboken sen då?”

”Absolut, jag väntar här.”

Innan Hedda ens sagt hela meningen klart, hoppade Kaya upp på sin cykel. Snabbt trampade hon iväg ner längs grusvägen. Hedda såg efter henne. Undrade om hon gjort rätt. Tänk om Kaya sa att det var Hedda som bett henne? Då skulle hon skämmas ihjäl. Hon satte sig på en större sten en bit från väggkanten och väntade.

Kapitel Tjugosju

Tio minuter senare var Kaya tillbaka. Hon strålade som en sol. Hedda reste sig och tog emot blocket och pennan.

”Myrna målade grundfärgerna! Se här, då blir det mycket lättare att komma ihåg.”

Hedda suckade inombords. Kaya tyckte att hon lyckats väl, men hon visste ju inte vad Hedda egentligen ville. Hon såg ner på de tre målade pluttarna. Färgen hade trängt igenom tre blad.

”Tack snälla du”, fick hon fram. ”Kom förbi i eftermiddag så ska jag leta upp boken.”

Kaya hoppade upp på cykeln, lyfte handen till en vinkning och ropade medan hon försvann allt längre bort.

”Måste hem och kaka. Kommer sen då.”

Hedda var tvungen att göra ett eget försök. Hur Myrna skulle ta emot henne visste hon inte. Om de nu hade rätt i att Myrna var mördaren, var hon säkert glad över att Hedda var misstänkt. Varför skulle hon försäga sig eller erkänna något alls? Det här var dömt att misslyckas, men Hedda ville kunna säga till Ullis att hon i alla fall försökt. Hon hade inte gett upp. Sakta cyklade hon mot stranden och ställde cykeln mot ett träd när hon såg gestalten som stod framför ett staffli och målade. Hon närmade sig med långsamma steg.

”Verkligen en fin tavla! Du får fram ljuset så häftigt.”

Myrna vände inte blicken från tavlan när hon svarade.

”Jag ska ställa ut mina tavlor om ett par veckor. Då är jag säker på att alla blir sålda. Folk älskar mina naturbilder.”

”Jag skulle jättegärna vilja ha en sån tavla. Får jag köpa den?”

Hedda fick en sur smak i munnen, men det var bara att fortsätta spela spelet. Hon väntade spánt på Myrnas svar.

”Du ska få den billigt. 6000 är egentligen alldeles för lågt, men du bor ju i byn.”

Hedda hade aldrig slösat bort så mycket pengar på något så värdelöst, men här gällde det faktiskt hennes framtid. Hon svalde och sa.

”Vad snäll du är! Kan du skriva något på baksidan om tavlan? Var du stått och målat och dina tankar om motivet?” Det blev tyst och Myrna såg skeptisk ut. ”Jag såg ett program på teve och just detta gjorde alla de mest erkända konstnärerna. Det blev en del av deras signum.”

Hedda hoppades att lögnen skulle gå hem. Visserligen hade hon hört att proveniens gjorde en tavla ännu mera värd, men i detta fall skulle det nog inte spela någon större roll. Myrna sken upp och började plocka bland sakerna i väskan som stod på marken. Hon fick upp ett ritblock och penna som hon lade i knät när hon satt sig på stolen.

”Det är faktiskt en superb idé. Det måste jag göra till alla mina tavlor.”

Hon började skriva med långsamma rörelser. Efter vad som verkade som en evighet, räckte hon till sist över pappret till Hedda. Handen darrade lätt när Hedda tog emot pappret. Nu skulle hon få bevis. Hon tittade ner och blev alldeles tyst.

Handstilen var jämn, vacker med raka streck och inte ett enda ord var felstavat. Hedda tittade förvånat på Myrna.

”Jag som var så säker på att du skrev slarvigt och kanske hade dyslexi.”

Hedda ångrade genast att orden flög ur henne, men hon hade inte kunnat hejda sig. Myrna skrattade högt.

”Varför i all världen trodde du det? Jag hade högsta betyg i alla ämnen i skolan.”

Hedda tog ett snabbt beslut. Det fick bära eller brista. Hon tog fram kopiorna från handväskan och räckte över dem.

”Är det inte du som skrivit de här?”

Myrna såg ner på papperna och bläddrade lite löst. Hon läste en av sidorna. Stämningen förändrades. Solen gick i moln.

”Vad är det här för trams. Ingen i min familj har något med detta att göra. Verkligen inte! Var har du fått tag i dem?”

Blicken var isande kall och Hedda förstod att hon gått för långt.

”Förlåt, det kanske bara är en plojgrej. Jag menade inte ...”

”Kom inte här och anklaga mig. Jag har ånkrat mig och säljer inte nån tavla till dig. Gå din väg!”

Hedda backade ett par steg. Myrna såg verkligen ursinnig ut. Hötte med kopiorna alldeles för nära hennes ansikte. Hedda slog ut med armarna i en gest som hon hoppades skulle tydas som en ursäkt. Hon tog papperna ur handen på Myrna, vände sig om och började gå därifrån.

”Åk hem dit du kom ifrån.”

Hedda stelnade till men fortsatte gå. Hon hörde hur Myrna plockade ihop sina saker och hon ökade på stegen. Just nu ville hon bara hem. Hem och fundera på vad detta betydde.

Något svart låg på yttertrappan när hon kom hem. Först blev hon glad när hon förstod att det var Siri, men när hon kom närmare knöt det sig i magen. Det var något som inte stämde. Kissen satt upp men huvudet svajade som om hon hade svårt att hålla det uppe. Hedda böjde sig ner och tog försiktigt upp henne i famnen. Siri jamade högt. Det skar i hjärtat. Hedda lyckades låsa upp dörren och komma in utan att skaka om Siri för mycket. Försiktigt lade hon

fårskinnsfällan hon köpt av John på golvet och lade katten där. Det gjorde ont att se hur tungan hängde ut och hur snabb andhämtningen var.

Hedda gick ut i köket och hämtade ett fat som hon fyllde med vatten. Hon ställde det framför Siri. Försiktigt smekte hon katten samtidigt som hon försökte se om hon var skadad och i så fall var. Runt halsen fanns ett band av tappad eller avgnagd päls. Som om hon varit bunden och repet skavt in i halsen. Siri gav till ett lågt mjau när Hedda kände på hennes ena framben. En lång stund satt de på golvet och kattens andning blev lugnare. Hon sträckte på huvudet och lapade i sig vatten. Efter det verkade Siri piggare, men hon låg still på fällen medan Hedda kliade henne på huvudet och smekte hennes päls. Det var någon som hade plågat katten, det var uppenbart. Men vem? Och varför?

Siri blundade där hon låg och andhämtningen var nu normal. Hedda hämtade ett extratäcke och lade sig vid kattens sida. Om hon hade haft en bil, hade hon genast kört iväg till veterinären. Nu blev hon tvungen att vänta och hoppas att det inte skulle bli värre. Hon tänkte på Myrna och hennes förvandling när hon läst breven. Varför hade hon blivit så arg? Hon kunde lätt ha reagerat redan när Hedda sagt att hon trott hon var dålig på att skriva. Men då hade hon bara skrattat. En lätt knackning på dörren avbröt hennes tankar.

Kaya stod utanför dörren. Hedda hade helt glömt bort att hon skulle komma.

”Så bra att du kom. Jag ska gå och hämta boken med det samma. Jag var tvungen att ta hand om Siri först så jag glömde bort boken. Kom in.”

”Det är lugnt. Vem är Siri?”

Hedda förklarade och Kaya erbjöd sig att se efter katten medan Hedda hämtade boken. Som tur var hade Hedda koll på vilken låda som innehöll gamla minnen, böcker och dagböcker. Egentligen hade hon sparat matteboken för att i vuxen ålder försöka ta igen det hon missat under skoltiden. Det vore bra om hon kunde bli bättre på att räkna, men hade hon inte öppnat boken på alla dessa år, skulle hon nog inte göra det i framtiden heller. Bättre att den kom till användning.

Kaya låg vid Siris sida och smekte henne lätt över ryggen.

”Tycker du om katter, Kaya?”

”Jag älskar djur, har önskat mig en hund hur länge som helst. Men mamma säger bara att hundar stökar ner. Inte ens en katt får jag.”

Hedda förstod mycket väl Kayas längtan.

”Jag ville också ha katt eller hund när jag var liten”, sa Hedda. Men pappa var allergisk. Men nu har jag en katt och du kan säkert skaffa en också, sen när du flyttat hemifrån. Du får njuta av Siri så länge om du vill.”

”Åh, får jag? Jag kan passa henne om du ska åka bort.”

”Så klart du får. Här har du boken förresten. Hoppas du får bättre användning för den än vad jag hade.”

Det var lustigt att se ett barn bli så glad över en skolbok. Kaya skulle genast gå hem och räkna, sa hon, och försvann som en blix.

Kapitel Tjugoåtta

Hedda lagade potatisgratäng och kassler. Ullis skulle komma klockan sju hade de bestämt. Siri var nu mycket piggare, hon hade själv gått ut i köket och ätit ur matskålen. Hedda skulle inte släppa ut henne i natt, det var då ett som var säkert. En gnagande oro att någon medvetet hållit Siri fången låg i bakhuvudet hela tiden. Hedda önskade att hon hade kunnat prata med mamma och pappa. Visst skulle Ullis komma snart, men stödet från föräldrarna var något som Hedda saknade så gott som varje minut. Ett anfall av sorg kom över henne. Livet var orättvist. I sådana här stunder försökte hon tänka på saker som ändå var glädjande. Allt för att glömma det sorgliga. Hon hade Siri, ett djur som hon alltid önskat sig. Stugan var mysig och hon trivdes otroligt bra. Platsen hon bosatt sig på var vacker och i början hade alla varit trevliga. Om bara det här mordet snart blev uppklarat, kunde det bli så igen. Hon hade fått en vän i både Ullis och Thomas. Simon var hon lite mer tveksam till. Han hade skickat en advokat att hjälpa henne, men ingen direkt bra och duktig advokat. Var det meningen att hjälpa eller stjälpa? Hon slog bort tankarna på Simon och gladdes åt att Kaya säkert skulle hon komma och hälsa på fler gånger. Då skulle det bli lite mer fart och fläkt som gav energi. Hedda stoppade in gratängen i ugnen och gick upp för att duscha. Spola bort alla sorgliga tankar och rensa hjärnan. När Ullis kom skulle de diskutera det senaste. Hon längtade efter att få hjälp att sortera alla förvirrade tankar.

Prick klockan sju knackade det återigen på dörren. Det var en sak Hedda uppskattade, att människor var punktliga eller åtminstone inte kom alldeles för sent till avtalade tider. Maten var klar och hon bjöd in Ullis i köket. Även om köksbordet var litet var det där Hedda trivdes bäst. På något sätt fick de ljusgröna gardenerna, pelargonierna i fönstret och de citrongula luckorna henne på bättre humör. Hon blev lugn och ibland längtade hon till och med till vintern då hon kunde tända i vedspisen och få höra dess sprakande.

”Har du hört det senaste?” Ullis hann knappt sätta sig förrän hon ställde frågan. Hedda funderade en sekund på vad hon menade, men gav upp.

”Det tror jag inte. Vad tänker du på?”

Ullis tog sitt glas med äppelcider och höjde det mot Hedda.

”På nyheterna för en timme sen sa de att utredaren som hade hand om mordet i Rävohult hade bytts ut. Speciella omständigheter gjorde att hon inte fick fortsätta.”

Hedda log mot Ullis strålande ansikte. Äntligen ett framsteg. Hon höjde sitt eget glas och glaset klingade glatt när de skålade.

”Wow! Fantastiskt. Sa de något om vem som skulle ta över?”

”Det var någon Marlene Gladh. Jag googlade hennes namn och hon verkar vara en erfaren kvinna i sextioårsåldern. Bara namnet inger ju hopp.”

Ullis skrattade och en spirande glädje fyllde Hedda. Kanske skulle den här röran snart ta slut. Aldrig att hon trodde att hon skulle längta efter att få prata med polisen igen, men nu ville hon verkligen se vad den här nya utredaren var för en person. Hon föreställde sig en kvinna med grått kort hår, kloka ögon bakom glasögonen och en bastant, men lite mullig kropp. Hon hoppades att de skulle höra av sig redan i morgon.

”Har du pratat med Myrna?”

Ullis fråga väckte Hedda ur sina fantasier.

”Ja, vi måste prata om det.”

Hedda berättade detaljerat om mötet med Myrna. Ullis fick ett bekymrat uttryck i ansiktet då Hedda berättade om försöket som Kaya gjort, men det försvann ju längre fram i historien de kom. När Hedda beskrev Myrnas handstil kunde Ullis inte vara tyst längre.

”Det var som sjutton! Så Myrna är bra på att skriva alltså? Inga likheter alls?”

Ullis lutade sig bakåt på stolen och kliade sig på hakan. Hedda drack ur det sista i glaset och fyllde upp bådas igen.

”Nej, om vi går på breven är det inte Myrnas. Hon såg väldigt förvånad ut när jag sa att jag trodde hon hade dyslexi. Svårt att spela en sådan reaktion, jag tror hon talade sanning.”

Ullis satt tyst en lång stund. När hon såg på Hedda igen var hon allvarlig.

”Breven låg i herrgården. De som brukade vara där var Malkolm, Myrna och Simon. Alltså återstår det bara Simon. Men han är ju advokat, hur kan han ha klarat studierna om han inte är bra på svenska språket? Det verkar lite osannolikt.”

Hedda kom att tänka på en gammal klasskamrat. Fredde hade talets gåva och alla i klassen gillade honom. Det gjorde lärarna också vilket medförde att de översåg med vissa brister. Troligen hade de vetat om att Fredde tog hjälp av en kompis som skrev hans uppsatser och liknande, men de förde aldrig fusk på tal. Det muntliga uppvägde den undermåliga skriften. Sist hon hörde om Fredde hade han blivit ambulansförare.

”Kan Myrna ha hjälpt honom genom universitetet? Dyslexi är väl en funktionsnedsättning lärarna kanske tog hänsyn till?”

”Där har du en poäng. Myrna sa en gång att hon hade så mycket att göra just då, för Simon var involverad i en stor sak. Jag tänkte inte just då på vad det betydde. Säkert har hon hjälpt honom. Nu har han ju en stor firma med sekreterare som skriver åt honom. Prata kan han ju.”

Hedda nickade. Men det var något som skavde.

”Malkolm var ju hans pappa. Inte kan man väl sticka kniven så brutalt i ens egen pappa?”

Ullis snurrade glaset med fingrarna.

”Många gånger var jag arg på pappa. Jag sa till och med till honom en gång att jag hatade honom, och det gjorde jag. Men det var bara i just den stunden och dagen efter var vi vänner igen. När han blev sjuk och jobbig önskade jag ibland att han skulle lämna oss, men aldrig att jag skulle ha mördat honom. Jag har känt Simon hela livet. Visst är han stöddig, men vek inuti. Jag vet faktiskt inte.”

Ullis tystnade, satte armbågarna på bordet och lutade huvudet i händerna. Försiktigt reste Hedda sig och dukade av. Satte på kaffebyggaren och bar in muggar och två bullar hon tagit ur frysen, till soffbordet.

”Vi sätter oss i soffan. Du måste berätta om hur Simon var som ung. Det är klart att du inte kan tro att han är en mördare om du är hans vän. Jag ser det mer utifrån.”

Ullis nickade och de satte sig bekvämt bland kuddarna. Det här skulle bli en lång natt.

”Med tanke på hur Malkolm var förr i tiden, inser jag nu att Simon kanske inte hade det så lätt. Han växte upp utan mamma. I och för sig hade han Greta som kom dagligen, men hon har alltid gjort som Malkolm velat. Jag kommer ihåg en gång då vi, alla i gänget, hade snott cigaretter och tändstickor för att smygröka. Vi var nog bara elva, tolv år och testade på olika saker. Det var inte ens Simons idé, han hade till och med försökt att hitta på något annat, men det var han som fick det värsta straffet. Malkolm tvingade honom att plocka upp potatis tolv timmar om dagen i en hel vecka. Vi försökte hjälpa honom, men Malkolm var över honom som en hök. Det enda straff jag fick var utgångsförbud en dag. Sen har Malkolm alltid hånat Simon om han inte lyckades med något med det samma. Sa ofta att han var en oduglig unge, utan hjärna. Helst tyst så att bara Simon skulle höra, men jag höll mig ofta i närheten och kunde inte undgå att lyssna. Egentligen fattar jag inte varför jag var så dragen till Malkolm, men han kunde också vara hur snäll som helst. I alla fall mot andra än Simon.”

”Hur var Simon då? Var han elak mot någon?”

Siri kom in från köket och hoppade upp i soffan. Hon trampade runt i soffan en stund innan hon lade sig tillrätta i Ullis knä. Hedda kände ett styng av avund, men var samtidigt glad att

Siri gillade andra människor än Hedda. Det var inte så länge sedan hon sprungit och gömt sig om Thomas eller någon annan kom på besök. Ullis kliade Siri bakom öronen, som började spinna.

”Nu när jag analyserar, tänker jag att Simon faktiskt blev väldigt arg när han inte fick som han ville. Men han skällde och svor, slog aldrig till oss eller något sådant.” Ullis satt tyst en stund och det såg ut som att hon kommit på något. ”Fast det var en gång ... Jag hade ett foto av mamma i plånboken. Alla visste förstås att jag saknade mamma och bilden var ett av de sista som togs. Hon var så vacker på det fotot. En dag var det borta. Jag var förtvivlad och kunde inte förstå vart det tagit vägen. Kvällen innan hade vi suttit nere vid sjön, grillat korv och druckit öl. Simon stötte lite på mig. Då hade jag ju bara ögon för Malkolm så jag avvisade honom. Han blev sur och satte sig jämte Camilla istället. En stund senare gick jag och John en bit bort för att hämta fler grenar att slänga på elden. När vi kom tillbaka satt Simon ensam kvar och petade bland glöden. Camilla och Matilda hade gått iväg för att kissa, sa han. Jag tänkte inte så mycket på det då, men Simon var den enda som kunde ha tagit fotot ur min väska utan att någon annan såg. Dagen efter gick jag ner dit till sjön igen för att leta. I utkanten av den utbrunna brasan såg jag ett hörn av ett brunnet foto. Tror jag i alla fall. Jag kunde ju inget bevisa och egentligen trodde jag inte Simon kunde vara så tarvlig, så jag slog bort det. Tänkte att det hade ramlat ur väskan på något sätt. Men jag såg det aldrig igen.”

Hedda kände tårarna tränga på. Hon såg mot byrån där fotot på hennes föräldrar stod. Tänk om något hade förstört det, vilken ångest hon skulle fått då.

”Det låter verkligen elakt. Är han en sån person som verkligen planerar innan han hämnas? Så falskt att låtsas som ingenting och sen slå till. Pang! Så ligger man där.”

”Ju mer jag tänker på det, ju fler saker minns jag. Matilda har ju alltid varit stolt över sitt långa hår. En gång smågnabbades hon och Simon och det såg ut som en lek. Simon fick fatt i en sax och låtsades vilja klippa henne. På något sätt lyckades han klippa av en tofs och få det till att det var en olyckshändelse. Matilda sa sen till mig att hon trodde han gjorde så bara för att hon inte ville låna ut pengar till honom. Då skrattade jag bara åt det och sa att han säkert inte menat det. Jag trodde henne inte.”

Hedda var tankfull. Kunde man verkligen vara vän med någon i så många år utan att genomskåda hans verkliga personlighet? Som om Ullis kunde läsa hennes tankar fortsatte hon:

”Det låter förstås konstigt att jag inte vet hur Simon innerst inne är. Jag kände mig ensam utan vare sig mamma eller syskon och behövde mina vänner. En psykolog skulle säkert säga

att jag gjorde allt för att behålla mitt sociala liv. Kanske förträngde jag allt som jag borde förstått.”

Siri hoppade ner från Ullis knä och upp i fönsterkarmen. Hon stirrade ut i mörkret någon minut innan hon mjauade till, hoppade ner och kröp under soffan. Ett ljud från hallen fick Hedda att rysa till.

”Läste jag dörren efter dig?” sa hon och reste sig.

Försiktigt kikade hon fram i dörrhålet till hallen. Hon kände Ullis andetag mot sin nacke.

”Det ligger något på dörrmattan”, viskade Ullis.

Kapitel Tjugonio

Hedda tog sats, rusade fram och vred om låsvredet. Hon böjde sig ner och tog upp det hopvikta pappret som låg på dörrmattan.

”Vänta! Vi borde ha handskar på oss.”

Hedda förstod inte riktigt varför, men släppte genast greppet. Lappen singlar ner på golvet. Ullis hämtade gummihandskar från ett av köksskåpen. Hon tog på sig dem och plockade upp lappen. Tystnaden dånade i Heddas huvud.

”Vad är det? Står det något?”

Ullis vände på pappret så att Hedda kunde se.

Hopas katten mår bra.

En rysning for genom Hedda. Det var samma handstil som på utkasten till breven. Mördaren hade varit här. Han var ute efter henne. Hon tog sig skakande fram till soffan i vardagsrummet. Svepte filten som låg över ryggstödet om sig. Ullis kom efter och satte sig jämte henne.

”Släpp inte ut Siri i natt. Jag kan stanna kvar här om du vill.”

Hedda nickade. Hon fick samla sig en stund innan hon kunde prata.

”Vad vill han mig? Är det Simon verkligen? Vad har jag gjort honom?”

Ullis såg på henne.

”Nu vet jag! Jag borde ha förstått. Så måste det vara.”

Hedda satte sig upp och såg oförstående på Ullis.

”Hur då?”

”Du är ju Malkolms dotter. Alltså vill han inte dela arvet med dig.”

Hedda förstod fortfarande inte.

”Men bara för det behövde han väl inte mörda sin egen pappa? Jag fattar inte vad du menar.”

Ullis sjönk tillbaka i soffan. Det såg ut som om luften gått ur henne.

”Nä, det är klart. Men på något sätt har pengar med det här att göra. Ju mer jag tänker på det, desto mer säker blir jag att det verkligen är Simon. Allt faller på plats. Haken är bara just det. Vad är motivet?”

”Han vill ju skrämman bort mig, det är helt klart. Om vi nu antar att det är Simon som skrivit lappen. Det måste varit han som varit inne i stugan och flyttat på saker. För att få mig osäker och inte vilja bo kvar. Var det han som fick Greta att klippa bromsvajern på cykeln, tror du?”

Ullis satte sig förskräckt upp.

”Men herregud, då måste han ju ha planerat alltihopa. Vad var det för bevis polisen hade, sa du?”

Hedda kröp ihop i soffhörnet och tänkte efter.

”Blod på blusen, en papperstuss med mitt blod på, fingeravtryck på kniven, utpressningsbrevet adresserat till mig, att någon såg mig bära på något som såg ut som mordvapnet. Kan det ha varit Simon som vittnade om det?”

”Det skulle inte förvåna mig. Vi måste prata med den nya utredaren i morgon. Visa henne lappen här och berätta allt.”

”Papperstussen kan bara ha kommit från Camilla. Är hon inblandad?”

”Camilla har alltid stått Simon nära. Kanske han lurade henne att hjälpa honom. Sagt att det var nån ploggrej eller så.” Ullis tystnade och strök fingrarna över pannan. ”Jag får huvudvärk av allt tänkande. Kan vi inte kolla på nån film så går vi direkt till polisen i morgon?”

Just som Hedda sträckte sig efter tevedosan hördes ett skrik utifrån. De stirrade på varandra utan att våga röra sig. Ljudet av något som krossades mot stenarna utanför dörren hördes. Hedda reste sig hastigt upp, samtidigt som Ullis också gjorde det. De stirrade mot hallen. Något brakade in i ytterdörren. Hedda flämtade till.

”Vad ska vi göra?” viskade hon.

Ullis tog hennes hand och de smög tyst ut i hallen. Ytterdörren var stängd, men någon bankade på den. Oregelbundet och allt svagare.

”Det låter faktiskt som om någon behöver hjälp”, sa Hedda och tog ett steg mot dörren.

Ullis hejdade henne och trängde sig förbi. Hon tittade på Hedda innan hon försiktigt vred om nyckeln och tryckte ner handtaget.

Allt gick väldigt fort. Ullis tog ett steg bakåt samtidigt som hon vräkte upp den inåtgående dörren. Inramlade en person som Hedda först inte kände igen. De stirrade på kroppen som låg och skakade. Ansiktet låg mot golvet och ena handen var tryckt mot bröstet. Det såg ut som om något rann mellan fingrarna. Den grå mattan färgades röd.

Ett stön fick fart på Hedda. Hon rusade fram och vände på personen. Hedda drog efter andan.

”Simon! Simon, vad har hänt? Är du skadad?”

Ullis sprang ut i köket och hämtade några handdukar. Hedda tryckte dem mot Simons bröst, men blodet fortsatte att rinna. Simons ansikte var alldeles vitt. Han försökte säga något och Hedda lutade sig närmare. Simon ansträngde sig för att tala, men han började hosta istället. En rännil av blod rann ner på hakan.

”Vem gjorde det här, Simon?”

Simon stönade. Blicken irrade och blev glansig.

”För... förlåt... jag...”

En sista skakning och blicken försvann. Simon stirrade i taket.

”Nej!” Hedda ruskade om honom som om det skulle få honom att vakna igen.

Men han rörde sig inte. Ullis satte sig på knä och kollade pulsen. Hon skakade på huvudet. Simon var död. Hedda snyftade till.

”Vi borde ringt ambulans för länge sen. Tänk om de kunnat rädda honom.”

”De hade inte hunnit. Det har ju bara gått några minuter.”

Plötsligt rusade Ullis upp och flyttade undan Simons ben från dörrhålet. Hon smällde igen dörren och vred om nyckeln. Sakta sjönk hon ner på knä. Hedda ruskade på huvudet.

”Vad gör du?”

Ullis kröp fram till Simons kropp och tog bort handduken.

”Ser du inte att det måste vara ett knivhugg? Någon har mördat Simon. Någon som finns där ute.”

Hedda började skaka i hela kroppen.

”Det var alltså inte Simon? Vem är det då?”

Ullis slog ut med händerna för att visa att hon inte hade en aning.

”Vi måste ringa 112.”

Marlene Gladh såg inte alls ut som Hedda föreställt sig henne. Hon var smärt och vältränad, hade inga glasögon och såg minst tio år yngre ut än de sextio år som Ullis googlat fram att

hon var. Ullis och Hedda satt i soffan med varsin filt om axlarna, medan den nya utredaren frågade ut dem.

”Hörde ni inga ljud utifrån tidigare?”

Hedda tänkte efter och kom på att Siri hade hoppat upp i fönstret.

”Kanske katten hörde något ovanligt. Hon satt och spanade en stund i fönstret, innan hon sprang och gömde sig under soffan. Ullis och jag pratade och hörde inget speciellt.”

Polisen hade letat ett par timmar i trädgården, men om de fick upp några spår så sa de inget till Hedda och Ullis om det. Marlene var också förtegen.

”Var det ett knivhugg som Simon dog av?” frågade Ullis.

Marlene Gladh nickade.

”Ska vi skjutsa er till hotellet eller har ni någon annanstans att ta vägen? Här måste vi spärra av. Du får packa en väska”, sa hon och nickade åt Hedda.

”Vi kan vara hos mig”, sa Ullis. ”Vart tog Siri vägen? Vi tar henne med oss.”

Hedda log tacksamt mot Ullis. Hon reste sig och plockade fram en korg med lock som de skulle kunna använda. Snabbt sprang hon upp och slängde ner lite kläder, necessären och tandborsten i en väska. Här ville hon inte stanna en minut till.

När hon kom ner hade Ullis redan stoppat ner Siri i korgen. Hedda strök längs väggen i hallen för att undvika den fortfarande blöta pölen på mattan.

Ullis bryggde te och de satte sig i soffan. Ingen av dem kunde sova, först måste de prata om det som hänt.

”Jag som var helt säker på att Simon var mördaren. Hur kunde jag ta så fel?” sa Ullis med sorg i rösten.

”Du var ju ändå tveksam om han verkligen kunde göra en sådan sak. Förebrå dig inget. Jag var lika mycket delaktig i den teorin.”

Ullis tog en klunk te och satte muggen på bordet. Hon reste sig och försvann ut i köket. När hon kom tillbaka hade hon ett block och en penna i handen.

”Vi måste skriva ner vad vi vet. Kanske blir allt klarare då.”

”Vi börjar med ert gäng. Vilka motiv kan det finnas?”

Ullis nickade och skrev något på pappret.

”Simon kan vi stryka. Då har vi Camilla, Matilda, John, Thomas och Björn. Camilla måste vara inblandad i papperstussen. Det kanske är hon?” sa Ullis.

Hedda funderade. Camilla hade blivit avog mot Hedda så snart Malkolm var mördad. Var det ett sätt att få henne misstänkt? Motivet hade kanske något med hotellet att göra. Malkolm

och senare Simon kanske hade sagt nej till att fortsätta finansiera det. Hon delgav sina tankar och Ullis skrev febrilt.

”Jag kan inte komma på varför Matilda skulle mörda. Skulle hon kunna tänkas skydda Jemila?”

”Mot vaddå?” frågade Ullis. Hon bet på pennan och rynkade ögonbrynen. ”Bara för att Malkolm våldtog tjejer, tror jag inte Simon skulle göra det. Han hade ju Justine också, så varför ge sig på Jemila? Nej, det håller inte. John då? Vad skulle han ha för motiv?”

”Jag har inte pratat så mycket med John. Men han verkar vara en reko typ. Thomas är lite knepig faktiskt. Kan det ha något med hans mormor att göra?”

Hedda ryste när hon tänkte på att Thomas kanske var mördaren. Hade hon släppt in och försökt bli vän med en sådan hemsk person?

”Det uppenbara är ju din stuga. Men det hjälper ju inte att Malkolm och Simon är borta, det är fortfarande din. Kan det ha med mordet på Magdalena att göra? Men det är ju så längesedan. Om inte Thomas har fått reda på att det var Malkolm som mördade Magdalena och sen kom han i bråk med Simon om det?”

Ullis blev ivrig och skrev ner allt hon sa. Hedda var tveksam. Hur skulle Thomas efter trettio år få reda på vem som mördat hans mamma? Polisen hade avfärdat Malkolm eftersom han hade alibi. De var säkert kompetenta även på den tiden. Hedda kastade ut en ny teori.

”Björn då? Han är ju vän med Camilla. Eller så vill han skydda Bodil.”

Tankarna snurrade. Ingen verkade ha ett vettigt motiv. De måste nog se på andra saker. Hedda tog en djup klunk te och sa fundersamt:

”Du var ju med på festen och kollade in alla. Fanns det någon som det inte skulle kunna vara? Förutom Sven-Arne och Greta då förstås.”

”Varför skulle det inte kunna vara dem?”

Hedda såg förvånad på Ullis.

”De dansade ju hela tiden. När jag hade hjälpt Malkolm till rummet så dansade de. När jag kom tillbaka från toaletten och efter att ha släppt ut Siri, så var de fortfarande på dansgolvet.”

Ullis skrev ner något på pappret, innan hon hastigt såg upp på Hedda igen.

”När jag var i köket och tog en lättöl, då när jag mötte dig också, då stack Sven-Arne in huvudet och var på väg in i köket. Men när han såg mig vände han om, snabbt som ögat. Jag vet inte vart han tog vägen, för när jag gick in i salongen kort därefter stod Greta vid drinkbordet. Sven-Arne var borta en stund och sen började de dansa igen.”

Hedda skakade på huvudet.

”Sven-Arne kan ju inte ha stuckit kniven i Malkolm. Han är så trevlig och omtänksam. Och varför skulle han mörda Simon?”

”Nej, du har rätt. Det låter osannolikt. Men vi kan ändå inte stryka honom. Och inte Greta heller. Även om jag inte kan komma på något bra motiv.”

Hedda funderade på Greta. Hade mordet något med sonen Daniel att göra? Det var ett väldigt känsligt ämne, men hon kunde inte alls räkna ut vad det skulle ha med saken att göra. Hon gäspade och kände sig plötsligt alldeles matt.

”Jag fattar faktiskt ingenting. Ska vi gå och sova och hoppas att polisen reder ut det istället?”

Ullis lade blocket på bordet och lutade sig tillbaka i soffan.

”Jag funderar på Simon och vad han sa. Förlåt? Vad menade han med det? Vad gjorde han ens vid din stuga?”

”Var det han som fångade Siri och nu skulle han försöka igen? Nej, det stämmer ju inte. Det måste vara mördaren som skrev lappen.”

Hedda skakade på huvudet åt sina förvirrade tankar.

”Simon gillar djur. Kanske inte stora djur som hästar, men en gång försökte han rädda en kanin som blev påkörd. Han blev helt förkrossad när den dog ändå.” Ullis suckade. ”Vi kommer ingen vart, nu går vi och lägger oss. Vi får fundera vidare i morgon.”

Med de orden reste sig Ullis och innan de gick upp, kontrollerade hon noga att dörren var låst.

Kapitel Trettio

Hedda vaknade av kaffedoft. Hon låg i Ullis säng, som de delat. Tänk, hon hade för första gången i sitt trettioåriga liv sovit tätt intill sin mamma. Om man undantar de första timmarna förstås. Hedda visste inte riktigt hur lång tid Ullis hade fått behålla henne innan hon var tvungen att lämna över henne. Det hade varit lite oklart i manuset, men troligen bara några timmar. Hedda sträckte på sig och njöt i några sekunder. Bilden av Simon som låg blödande på golvet fick henne att hastigt sätta sig upp. Herregud, hur kunde hon ha förträngt vad som hände igår? Hon såg på armbandsuret och insåg att klockan var alldeles för mycket. Det var redan förmiddag. Hon skyndade att borsta tänderna och klä på sig, bäddade sängen och gick ner till Ullis.

”God morgon, vad gott det luktar.”

Ullis vände sig om och log mot henne, men ögonen var allvarliga.

”Den nya utredaren ringde och de kommer hit om en stund för att förhöra oss igen. Jag hoppas verkligen inte att hon också försöker sätta dit dig.”

Hedda fyllde muggen med kaffe och bredde en brödskiva. Hon tog små tuggor, men ändå växte det i munnen.

”Hon verkade mer öppen än vad Justine Karlsdotter var. Hon kan väl inte tro att vi mördade Simon?”

Dörrklockan plingade innan Ullis hann svara. Hon försvann ut i hallen och när hon kom tillbaka hade hon Marlene Gladh och en poliskvinna med sig. De satte sig och tackade ja till kaffet som Ullis erbjöd. Hedda kunde inte hejda sin gnagande oro.

”Ni tror väl inte att det var vi som mördade Simon. Jag lovar, han bankade på dörren och när vi öppnade ramlade han in. Vi hade inget ...”

Marlene Gladh lyfte händerna för att tysta Hedda.

”Vi har en ganska klar bild av vad som hände. Det fanns blod från skogskanten och in på farstuvisten. Färska fotspår också där vi tror överfallet ägde rum. Storlek 45.”

Utredaren såg på poliskvinnan som böjde sig ner och såg på Heddas fötter, varefter hon skakade på huvudet. Gladh fortsatte:

”Som jag misstänkte har ingen av er så stora fötter.” Nu log Marlene Gladh. ”Men ni är inblandade på något sätt i hela situationen. Vad gjorde Simon ute vid din stuga, Hedda?”

Hedda tog en klunk kaffe för att klara strupen. Tanken på Simon som inte fanns mer fick hennes hals att bli tjock.

”Jag har ingen aning. Ullis och jag pratade om det igår. Vi trodde faktiskt det var Simon som hade mördat Malkolm.”

”Varför trodde ni det?”

Ullis satte ner en tallrik med små pannkakor, drog ut köksstolen och satte sig. Hon såg på Hedda, som nickade.

”Vi försökte luska ut vem som hade bäst motiv. Simon kändes som det självklara valet. Det har framkommit att Malkolm är Heddas pappa och Simon ville nog inte dela arvet. Men varför han skulle mördat, nu när Malkolm ändå var sjuk, kom vi aldrig fram till. Fast nu fattar vi att det inte var Simon som mördade sin pappa.”

Marlene Gladh nickade. Hon tog en pannkaka som hon bredde sylt på och hällde en liten klick grädde på.

”Vi har förhört Thomas Granlund nu på morgonen. Jag visste inte förrän nu att det var hans mamma som var offret i det ouppklarade mordet här i byn. Det vore förstås långsökt att

det skulle ha med nutida händelser att göra. Men han berättade om alla de små olyckor som drabbat honom den senaste tiden. Känner ni till dem?”

Ullis och Hedda nickade. Vart ville hon komma? Hedda lyssnade spánt på fortsättningen.

”Det känns för mig lite väl många för att bara vara en slump. Du Hedda, har väl också sagt att du tyckte någon smög runt och var inne i din stuga när du inte var hemma?”

Hedda förstod att Marlene Gladh var påläst på hennes fall, vilket kändes otroligt skönt. Då skulle hon inte behöva berätta alltihop ännu en gång.

”Ja och så gav någon sig på Siri också. Hon var försvunnen flera timmar och när hon äntligen dök upp var hon skadad.”

”Siri, vem är det?” avbröt utredaren.

”Min katt. Hon hade märken på halsen som om hon varit bunden men lyckats slita sig fri. Lappen visar ju också att det måste varit mördaren som tagit henne.”

Ullis reste sig och rotade runt i vardagsrummet. När hon kom tillbaka lade hon både breven och lappen de fått i går kväll framför Marlene Gladh.

”De här breven hittade jag i Simons rum på herrgården.” Hon backade ett steg och höll upp händerna. ”Jag vet, jag vet att jag inte får snoka. Men jag brukade få röra mig runt på herrgården utan att Malkolm sa något. Vi misstänkte ju Simon eller Myrna och jag ville se om jag kunde hitta något. Och det gjorde jag. Ser du? Det verkar vara utkast till utpressningsbrevet som ni tror Hedda skrev.”

Marlene Gladh tog upp ett av breven som låg i en plastmapp. Hon synade det noga. Därefter lutade hon sig fram och tittade på lappen någon slängt in genom dörren igår.

”Intressant”, hummade hon. ”Ni har förstås tagit i pappren med fingrarna? Jag är inte säker på att vi har dina fingeravtryck, Ursula. Varför vet jag inte, men vi kan ta dem nu.”

Genast reste sig poliskvinnan, lyfte upp väskan hon ställt på golvet och började förbereda.

”Jag ber om ursäkt för Justine Karlsdotters beteende.” Marlene Gladh knäppte sina händer och såg allvarligt på Hedda. ”Hon har inte haft det lätt på sistone. Det är förstås ingen ursäkt, men dödsfall i familjen, skilsmässa och en brand i hemmet fick henne ur balans. Hon är nu sjukskriven och under utredning. Jag har läst igenom ditt case och jag ser det mer som att någon försökte ge dig skulden. Kan du tänka dig vem det skulle vara?”

Hedda skakade på huvudet.

”Som sagt trodde vi att det var Simon. Ett tag fick vi för oss att det var Myrna, men det är inte alls hennes handstil på breven visade det sig. Linda och Patrik är lite emot mig, men jag fattar inte varför. De som verkar tro på mig är Thomas och Sven-Arne. Alla andra, förutom Ullis också förstås, verkar tro att det var jag som mördade Malkolm.”

”Thomas hjälpte grannen att få in veden i går kväll. Hans alibi håller. Vi håller just på att reda ut var alla bybor var i går kväll. Så det ska nog lösa sig snart.”

”Får jag återvända till min stuga? Siri trivs bättre där och jag vill inte låta mig skrämmas bort.”

Som om hon hört att de pratade om henne kom Siri inspatserande i köket och mjauade högt. Marlene Gladh drog på munnen.

”Vi är färdiga där.” Hon gjorde en paus innan hon fortsatte. ”Jag vet inte egentligen om jag tycker det är en bra idé, men ifall mördaren är ute efter dig kan han lika gärna komma hit. Lovar du att du är försiktig? Var inte ensam heller.”

Det sista sa hon med en blick mot Ullis, som nickade ivrigt.

De röjde upp i hallen det första de gjorde. Slängde ut den blodiga mattan och skurade golvet två gånger. Hedda letade fram en gammal trasmatta ur garderoben som hon lade på hallgolvet. Efter det kändes det mycket bättre. Just när de var färdiga, knackade det på dörren. Hedda stannade upp och såg på Ullis. Hon tittade ut och dagsljuset lugnade henne. Genom fönstret såg hon en gestalt stå på farstukvisten. Det var John. Hon drog en suck av lättnad och öppnade dörren.

”Hej, jag hörde vad som hänt och ville bara kolla att ni var okej.”

John såg uppriktigt uppriven ut. Han tog ett steg fram som för att krama henne, men hejdade sig.

”Kom in, John. Allt är bra med oss. Vi är fortfarande chockade, men oskadda.”

”Jag vill inte störa. Skulle bara försäkra mig om att du mådde bra. Jag är på väg in till stan, men ville bara stanna till. Måste skynda mig innan affärerna stänger.”

Hedda tackade och John försvann igen.

”Vad tror du? Skulle han kolla läget eller låg det mer bakom?”

Hedda avskydde sin misstänksamhet, men i nuläget litade hon inte på någon. Bara Ullis och kanske också Thomas.

”Han verkade ärligt bekymrad, tycker jag. Usch, ska det vara så här? Att vi misstänker alla? Kom vi sätter på en film. En feelgood och så glömmet vi alla hemskheter i kväll. Den där Marlene Gladh kommer nog fram till något snart.”

Kapitel Trettioett

Hedda vaknade av ett ljud. Stilla låg hon och lyssnade men nu var det alldeles tyst. Hon famlade efter mobilen på sängbordet. Klockan var 02.37. Siri låg vid hennes sida, så det måste vara Ullis som också vaknat. Kanske hade hon varit på toaletten. Denna tanke lugnade Hedda. Hon slöt ögonen och var just på väg in i dvalan igen när hon spärrade upp ögonen. Där var det igen. Knarrandet från golvplankorna i köket.

Hedda smög tyst upp och tog på sig morgonrocken. Hon tassade in i pojkrummet. Ullis låg på rygg och snarkade med dova ljud. Försiktigt lade Hedda handen på hennes axel och skakade lätt. Ullis slog upp ögonen. Hon såg helt förskräckt ut och Hedda fick dåligt samvete. Bara hon inte får en hjärtattack. Tanken for snabbt förbi. Hedda lade fingret mot munnen och nu hörde de båda att någon befann sig på nedervåningen. Varför i all världen hade de lagt sig här uppe? Hur skulle de nu kunna komma ut? Enda vägen var nerför trappan och där fanns någon. Någon okänd.

”Om det är mördaren så vet han inte att du är här”, viskade Hedda. ”Bättre att du gömmer dig så du kan hämta hjälp.” Hedda tystnade, men lade sedan till: ”Eller berätta för Marlene Gladh sen vad som hände.”

Hon såg att Ullis var på väg att protestera men lade åter fingret mot munnen för att tysta henne. Hon smög fram till garderobluckan som satt under snedväggen och öppnade den. Tyst pekade hon in. Efter en kort tvekan gjorde Ullis som Hedda sa och kröp in. Hedda stängde luckan men lät en liten glipa vara öppen. Vad skulle hon nu göra? Mobilen låg kvar nere i vardagsrummet. Typiskt att hon glömt den där. Om Ullis skulle ha en chans att komma till hjälp eller ens höra vad som hände, borde Hedda stanna kvar på ovanvåningen. Hon smög ut i hallen mellan de två rummen. Där stod två fåtöljer med ett litet runt pelarbord mellan dem. Hon slog sig ner och väntade. De kunde inte komma undan i vilket fall. Någon gång måste hon vara modig. Hon kunde höra hur någon öppnade lådor och skåp. Var det bara en simpel inbrottstjuv? Hon vågade inte se efter. Efter en lång stund blev det tyst i ett par minuter och sedan hörde Hedda de nedersta trappstegen knarra. Någon var på väg upp.

Hon stålsatte sig. Det var svårt att få andningen ljudlös, helst hade hon velat skrika. Stegen kom allt närmare. Hon satt alldeles stilla och stirrade mot trappan. Plötsligt blev något mörkt synligt. Huvan dölde ansiktet och det var mörkt i rummet. Hedda kunde inte se vem det var. Personen såg mot Heddass sovrum och tog några trappsteg till. Gestalten smög tyst uppåt och snart stod han uppe i hallen. Kroppen var ganska stor och det liknade en man. Det skulle kunna vara John. Eller Patrik. Eller Björn. Hedda knöt händerna. Mannen tog några steg till mot sovrummet. Han hade något i handen som blänktes till. En kniv. Hedda slog handen för munnen för att hindra ett skrik komma ut. Plötsligt kom hon på att Siri låg inne på hennes

säng. Tänk om han dödade Siri? Det måste ju varit han som tagit fast henne förut. Gestalten var nu framme vid dörrhålet till sovrummet. Hedda måste rädda Siri. Hon ställde sig hastigt upp.

”Vad vill du?”

Personen vände sig om och tog några steg mot henne. Hedda kunde fortfarande inte se vem det var, det var alldeles för dunkelt.

”Varför kom du hit? Du skulle åkt din väg när du kunde.”

Hedda slog armarna om sig. Drog in luft och försökte låta bli att darra. Hon hörde på rösten vem det var. Det var Sven-Arne. Snälla, mysiga Sven-Arne. Nu var hans röst inte lika trevlig. Hedda kämpade mot de motstridiga känslorna inom henne. Inte kunde det väl vara Sven-Arne som var mördaren?

”Vad menar du? Jag har inte gjort dig något. Vad vill du?”

Sven-Arne lutade axeln mot väggen, lyfte kniven en aning och drog tummen längs eggen.

”Tror du inte att jag visste vem du var? Gneiss är inget vanligt namn. Greta såg mycket när hon arbetade för Malkolm. Hon visste allt om Ursula och hennes resa till Spanien. Jag fattar nog att du bara kom hit för att sno åt dig arvet.”

Sven-Arne spottade på golvet. Hedda skymtade hans grimas när han skrynklade ihop ansiktet. Rösten var full av vrede. Hedda försökte göra sin röst stadig.

”Jag visste inte att Malkolm var min pappa. Inte förrän polisen sa det. Varför mördade du honom?”

”Du skulle fått veta förr eller senare. Men jag satte stopp för det. Malkolm var svag. Ville göra en sista god gärning och lära känna sin dotter.”

Hedda kom ihåg Malkolms fråga om hon ville komma dagen efter cykelfesten till ett möte. Sven-Arne hade förstås rätt, Malkolm skulle berättat att hon var hans dotter.

”Än sen då? Du hade inte behövt döda honom för det. Vad har det med dig att göra?”

Sven-Arne skrattade ett rått låtsasskratt.

”Fattar du inte? Jag har väntat och väntat på att cancern skulle göra slut på honom. Nu äntligen såg det ut att inte vara långt kvar. Och så kommer du. Låtsas inte som om du inte dök upp för att kräva halva arvet.”

Hedda kände ilskan pyra, men hon var för rädd för att låta den komma upp.

”Jag visste inget om Malkolm. Jag åkte hit för att leta efter min mamma.”

Sven-Arne gav upp ännu ett gapflabb. Det lät kusligt och svetten började samlas under Heddas armhålor.

”Det missfostret? Ljug inte. Ingen vill ha Ursula till mamma.”

Sven-Arne tog ett par steg mot Hedda som backade. Hon stötte emot fåtöljen och kom inte längre. Hur skulle hon kunna fly? Enda chansen var att fortsätta prata. Få honom att förstå.

”Men du ärver ju inte Malkolm. Jag fattar inte.”

Sven-Arne såg sig omkring och satte sig sen i fåtöljen. Lutade sig bakåt som om situationen var den mest naturliga i världen. Plötsligt lutade han sig framåt och viftade med kniven framför Hedda.

”Sätt dig!”

Hedda vågade inget annat än att lyda.

”Allt började med Magdalena. Den där djäveln Malkolm sprutade in sin säd varhelst han ville.”

Hedda såg förvånat på Sven-Arne.

”Magdalena? Vad har hon med det här att göra? Mördade du henne också?” Hon ryste till och kalla kårar rann längs ryggen.

”Inte jag inte. Jag har aldrig haft någon annan än Greta. Hon är min stora kärlek. Men Greta blev charmad av Malkolm och hon trodde ett tag att det skulle bli de två.” Sven-Arne blev alldeles svart i blicken och han strök irriterat bak lite hår som fallit ner. ”När hon fick reda på att det var Malkolm som var far till Thomas blev hon ursinnig och gick för att ställa Magdalena till svars. Greta hittade Magdalena i skogen där hon plockade svamp till någon kärleksmiddag som hon skulle tillaga till Malkolm. Greta blev förstas rasande. Olyckligtvis träffade grenen så illa att Magdalena dog. Det kunde ju inte Greta hjälpa, hon menade det inte.”

När Sven-Arne pratade om Greta var rösten plötsligt mjuk igen. Det lät helt sjukt. Och Thomas? Var det också Malkolms son? Hedda förstod fortfarande inte hur allt hängde ihop. Skulle hon dö, ville hon åtminstone veta varför.

”Så Greta mördade Magdalena. Men varför måste Malkolm dö nu? Och Simon?”

Sven-Arne gav upp ett gapflabb igen. Nu lyste hans ögon av vansinne och Hedda ångrade att hon inte hållit sig till att prata om Greta.

”Jag hjälpte Greta förstas. Det var vår lilla hemlighet och ett sätt för mig att få behålla Greta. Hon fortsatte att jobba för Malkolm, men jag litade på henne. Jag trodde att Daniel var min. En dag kom Greta alldeles förkrossad hem från herrgården. Hon hade sett Malkolms testamente och där var inte Daniel nämnd. Kan du tänka dig? Han erkände både Thomas och dig, men inte vår son! Greta tillstod att hon varit med Malkolm och att hon var nästan säker på att han var pappan. Hon gissade att det var för att Malkolm inte ville ha en homosexuell son. Jag blev fly förbannad. Här gör han min Greta gravid och sedan vill han inte veta av vår son!”

Sven-Arne slog till armstödet med knuten hand. Hedda ryggade tillbaka. Hur skulle hon kunna fortsätta att få honom att berätta, utan att han blev ursinnig?

”Greta är en stark kvinna. Vore det inte bättre att låta Daniel vara din son?”

”Daniel är min son! Men han har lika mycket rätt till arvet som du och det där missfostret Thomas. För att inte tala om Simon. Ju mer jag tänkte på det, desto mer rätt blev det att Daniel ska få hela arvet. Då skulle han komma hem och bosätta sig i herrgården och Greta skulle bli lycklig.”

Hedda drog efter andan. Hon såg en utväg.

”Jag kan avsäga mig arvet. Jag behöver inga pengar.”

Sven-Arne log så de gula tänderna lyste i det svaga skenet av lampan på väggen.

”Det är försent. Nu är det dokumenterat att Malkolm är din far. Enda lösningen är att du försvinner.”

Sven-Arne höjde kniven. Hedda gjorde sig beredd att kasta sig åt sidan ifall han skulle hugga mot henne. Men så sänkte han den igen.

”Jag hade en djävligt smart plan. Ifall du eller Thomas inte dog i cykelolyckan hade jag plan B. Du skulle åka dit för mordet. Då kan man inte ärva. Synd att den där mesiga Thomas inte blev mer skadad. Han är segare än jag väntade mig.”

”Så det var du som fick Greta att klippa bromsvajern?”

Hedda kunde inte låta bli att fråga. Om hon nu skulle dö ville hon ha alla svar. Om inte annat kunde Ullis förklara för polisen. Sätta dit Sven-Arne.

”Greta gör allt jag ber henne om. Hon vill också att Daniel ska komma hem.”

Sven-Arne log och ögonen lyste. Hedda kunde tydligt se föraktet. Herregud, så skadad han måste vara. En psykopat. Sven-Arne ville gärna dela med sig av sin plan, för han fortsatte.

”Camilla var lätt att manipulera. Jag sa att det var en lek. När hon väl förstått vad hon gjort, hotade jag med polisen. Hon skulle få fängelse för plantering av bevis. Ingen i byn skulle vilja tala med henne och hotellet skulle inte få några gäster. Det var så jag förklarade för henne. Det var tur att jag hade plan B, den där idioten Thomas förstörde ju plan A. Det var meningen att antingen du eller han skulle dö den kvällen. Och så blev han inte ens skadad. Plan B var att sätta dig i fängelse.”

Hedda såg Thomas framför sig. Hennes bror. Att hon inte fattat det. Hon hade känt en samhörighet med honom. Han hade sagt att han också skulle ha möte med Malkolm. Då skulle han säkert fått reda på att han var son till Malkolm.

”Varför dödade du Malkolm? Han skulle ju ändå snart dö.”

Sven-Arne slog ut med händerna.

”Greta bevittnade testamentet. Efter allt hon gjort för Malkolm var hon inte ens nämnd. Inte Greta och inte Daniel. Nu är det borta och Daniel ska bli den enda som är kvar att ärva.”

De sista orden var fulla av ursinne. Hedda förstod att hon måste få honom att prata mer om hon skulle klara sig.

”Så du planerade från början att planera bevis mot mig på cykelfesten. Smart. Det var förstås du som satte blodfläcken på min blus också?”

Sven-Arne ändrade ansiktsuttryck. Nu log han sitt skeva leende igen. Hedda insåg hur galen han var.

”Allt var perfekt planerat. Det var bara den där jävla åklagaren som inte köpte vad Justine Karlsdotter kommit fram till. Simon gick med på att dela med Daniel. Om du satt inspärrad kunde Thomas få stugan och bli nöjd. Då skulle det bara vara han och Daniel som fick pengarna. Det var min första tanke. Men sen tänkte jag vidare. Simon fattade förstås inte att han själv måste ur vägen innan dess. Thomas skulle nog nöjt sig med mormors stuga.”

Sven-Arnes röst blev åter mörk. Kusligt att se hur snabbt hans ansiktsuttryck förvandlades om igen. Hedda måste tänka snabbt.

”Greta då? Vill hon leva med en mördare? Tänk om hon avslöjar dig?”

”Greta är själv en mördare. Lika barn leka bäst, det har jag alltid sagt.”

Ett ljud hördes från pojkrummet. Hedda satte andan i halsen. Snälla Ullis, var tyst. Men Ullis verkade ha andra planer och strax stod hon vid Heddassida.

”Jag trodde vi var vänner, Sven-Arne. Du är ju sinnessjuk.”

Sven-Arne såg förvånad ut. Han såg från den ena till den andra, som om han funderade på vad han skulle göra. Sedan höjde han kniven, reste sig och gjorde ett anfall mot Ullis. Hedda såg det komma och utan att tänka kastade hon sig mot Sven-Arne. Hennes axel träffade hans mage och han föll bakåt. Han låg nu med huvudet och halva kroppen över första trappsteget, på rygg med benen mot kvinnorna. Hedda låg på knä vid hans sida. Kniven blänkte i Sven-Arnes hand. Hon hann inte tänka. Hon handlade instinktivt. Adrenalinet rusade i kroppen och styrkan hjälpte henne att lyfta Sven-Arnes ben mot hans överkropp. Hon tryckte på och fast han försökte hålla emot fick hon hans kropp att göra en volt och falla nerför trappan.

Dunsarna och skriket skar i öronen. Sedan blev det alldeles tyst.

Kapitel Trettio två

Ingen rörde sig. Tiden stod stilla. Ända tills Siri kom spatserande ut från sovrummet. Hon stannade till vid trappavsatsen innan hon fortsatte fram mot Hedda. Strök sig mot hennes ben. Det fick Hedda att vakna. Hon vände sig mot Ullis och slog armarna om henne. Nu kom tårarna, de forsade fram. Försiktigt förde Ullis Hedda mot fåtöljen och tryckte ner henne i den.

”Såja, lugna dig. Det är inte över än. Vi måste kolla hur det gick.”

Hedda såg förskräckt upp. Sedan nickade hon och reste sig på skakiga ben.

”Vågar du?”

Ullis nickade och gick mot trappan. Sakta tog hon ett steg i taget ner mot Sven-Arne. Efter vad som kändes som en evighet ropade hon på Hedda.

Hedda fick stödja sig mot väggen för att kunna gå. Hon hulkade fortfarande och det var svårt att se för alla tårarna. Hon satte sig på trappsteget och flyttade sig sittande neråt. Ullis stod vid Sven-Arnes kropp och såg ner på den. Hon skakade på huvudet.

”Han bröt nacken.”

Hedda såg hur onaturligt huvudet låg, i en konstig vinkel. Hon reste sig och steg försiktigt över Sven-Arnes ben.

”Vi gräver ner honom.”

Ullis såg oförstående på henne.

”Vi ringer polisen förstås.”

Hedda skakade med kraft på huvudet.

”Nu är jag en mördare. Jag vill inte vara en mördare. Hela byn kommer att veta att jag dödat en människa.”

Ullis slog armarna om henne.

”Det var självförsvar, Hedda. Nu ringer vi polisen.”

Hedda ryckte sig loss från Ullis armar. Hon tog ett par steg bakåt.

”Ingen ska få veta. Vi gräver ner honom i mitt trädgårdsland. Jag vill inte vara en mördare.”

Ullis stod tyst och verkade tveka. Hedda rätade på ryggen och sen rusade hon mot ytterdörren, låste upp och försvann ut. Hon måste leta fram spaden ur boden. På bara fötter sprang hon över gräset. Slängde upp dörren till boden. Till höger stod skottkärran och det slog henne att de kunde lägga Sven-Arne i den, så slapp de bära. Hon baxade ut den och ställde den utanför. Hon försökte upptäcka spaden bland all bråte som boden var fylld med. Där! På en spik på väggen hängde en rostig spade. Hon tog ner den, gick ut och lade den i skottkärran. Hon kände inte kylan som spred sig från fötterna och uppåt. Hon kände inget alls. Den enda

tanken hon hade var att ingen skulle få veta att hon verkligen var en mördare. Hon hade dödat en människa.

Efter ett tiotal spadtag kom Ullis ut. Nu hade hon klätt på sig och hade tofflor på fötterna.

”Hedda, det är kallt. Jag har lagat te till oss. Kom in och värm dig, så fixar vi det sen.”

Tanken på varmt te fick Hedda att få tillbaka känslan i fötterna. Hon såg ner. Det gjorde ont där spadens överkant pressats in i foten när hon tryckt ner den. Hon såg på sitt armbandsur. Halv fyra. Hon såg mot himlen och upptäckte att det ljusnat. Men de skulle hinna med en kopp te innan folk steg upp. Om Ullis hjälpte till skulle de hinna gräva en tillräckligt djup grop.

Medan Hedda drack det varma teet, tog Ullis en tvätzlapp och torkade av hennes fötter. Hon hämtade strumpor, ett par joggingbyxor och en tröja. Hedda lät henne klä på henne, reste sig när Ullis skulle dra upp byxorna och ta nattlinnet över huvudet. Allt var som i dimma. Det enda hon kunde koncentrera sig på var muggen med varmt te. Känna hur värmen förflyttades från drycken in i kroppen. Ullis fyllde koppen igen och stoppade i två sockerbitar innan hon rörde om. Sedan försvann hon. Hedda lyfte muggen gång på gång och drack girigt.

Plötsligt stod Ullis bakom henne igen. Hon kände trycket från händerna på sina axlar. Samtidigt hörde hon sirener som närmade sig. Förskräckt såg hon mot Ullis.

”Det var självförsvar, Hedda. Ta det bara lugnt. Säg inget om att du ville gräva ner honom. Det hade aldrig funkat, polisen skulle letat efter honom. Till slut hade de kommit hit.”

Hedda började skaka okontrollerat.

”Du ringde polisen?”

Ullis nickade. Hon drog fram den andra köksstolen och ställde den vid Heddas sida. Tog hennes händer och tryckte dem.

”Berätta allt som hände. Men säg inget om att du ville gräva ner honom. Jag har satt in skottkärran och spaden i boden igen.”

Hallen fylldes av röster. Hedda såg genom dörröppningen hur ambulanspersonal försökte återuppliva Sven-Arne. Hjärtstartaren fick kroppen att rycka till. Skulle han börja andas igen? Hon ryste.

Kapitel Trettiofyra

Hedda bar brickan med kaffet och bullarna till trädgårdsmöblerna. En svag vind fick de bruna löven att dallra. Säkert en av de sista dagarna man kunde sitta ute. Hon log mot de två personerna som satt och väntade. Hennes vänner. En lyckokänsla for upp genom kroppen. Hennes mamma och hennes bror. Ett kort ögonblick såg hon upp mot himlen som för att få stöd av sina föräldrar. De skulle ha stöttat henne. När de försvann måste hon få ha andra människor som stod henne nära. Ensam var inte stark.

”När går flyttlasset, Thomas?” frågade hon medan hon satte fram kopparna och hällde upp.

”På lördag kommer flyttbilen. Är du säker på att du inte vill ha något från herrgården? Något litet minne från Malkolm? Han var ju ändå vår pappa.”

Hedda tänkte efter. Det fanns många fina tavlor, men de skulle inte passa i hennes stuga. Hon hade egentligen ingen som helst känsla för någon av sakerna som fanns där. De tillhörde dem som känt Malkolm, inte henne.

”Behåll du allt, Thomas. Du har ju redan gett bort en del möbler till Ullis. Jag vill nog inte påminnas om Malkolm.”

Thomas nickade. Han hade försiktigt medgett att han hade känslor för herrgården, huset som han sprungit i som barn och ungdom. Efter att Sven-Arne dött i stugan blev den inte det samma. Den brutala döden hade besudlat hans mormors stuga. Hedda kunde behålla den, han måste ändå släppa taget om mormor. Det räckte att påminnas om sin mormor genom att minnas tiden när hon jobbat på herrgården varje dag. Ofta hade han fått följa med.

”Det ska bli så fint i herrgården när jag är färdig. Lite nya möbler som gör rummen lite gladare är bara bra.”

Ullis nickade också, i samförstånd.

”Tack än en gång för möblerna. Det blir så fint när alla rummen ser ut som om någon bor där. Pappas gamla möbler hade jag ju redan slängt, men jag fick aldrig råd med några nya. Snart är målarna klara. Då ska jag bjuda på fest och ni ska få se hur fint det blivit. Trädgården är också som ny sen de varit och beskurit och planterat nya buskar.”

Ullis log och Hedda kände värmen från henne. Hennes mamma. Mamma som hindrat henne från att begå det största misstaget av alla. Så klart hade hon haft rätt. Tänk om Hedda hade grävt ner Sven-Arne i trädgården och polisen hittat honom. Då hade hon suttit i fängelse nu. Allt hade löst sig till det bättre. Greta hade lyckats bli frikänd från anklagelserna om medhjälp och flytt till Australien. Nu skulle hon få träffa sin son varje dag. Sonen som Sven-Arne var far till. Hon hade haft fel om att Malkolm var far, det hade en DNA-analys fastslagit. Så allt hade egentligen varit helt onödigt. Så otroligt sorgligt.

Hedda hade haft fel om byborna. Nästan alla, alla utom Patrik, hade kommit i strid ström till stugan och bett om förlåtelse för sina tankar och beteende. Linda hade gråtit och bett tusen gånger om ursäkt. Hedda visste inte riktigt om de skulle kunna bli vänner igen, men kanske med tiden. Alla välkomnade henne, ville till och med att hon skulle gå med i sockenrådet. Vara med och planera för byns framtid och fortlevnad. De hade redan nämnt nästa års cykelfest, men Hedda hade inte svarat än. Det måste hon fundera på. Var det för att de nu förstod att hon hade tjänat gott om pengar på sina böcker eller var det hennes person de ville lära känna?

Thomas hade förstås också fått många besök. Snäll som han var stödde han nu både caféet och skolan med pengar. Men han var klok nog att begära inflytelse. Han hade växt, pratade inte lika ofta om sin mormor. Istället var det resor, renovering av herrgården och dess framtid som upptog hans tankar. Han hade många planer.

”Jag såg på Facebook att Myrna har hittat en ny man. Nån rik fransman tror jag”, sa Thomas.

Hedda ville inte tänka mer på Myrna, Greta eller Simon. Hon hade lagt blommor på hans grav. De hade ändå varit halvsyskon och hon sörjde att de inte lärt känna varandra bättre.

”Kul för henne”, svarade Hedda. ”Jag kan inte hjälpa att jag tycker det var bra att hon flyttade. Det är en barnfamilj som köpt deras hus förresten. Hoppas de gör om köket till något gladare, med mer färg.”

”Jag har bestämt färgerna i mitt hus nu. Det blir väldigt färgglatt.” Ullis skrattade till. ”Vi kan ju hålla din releasefest hos mig. Om en månad ska allt vara klart”, sa hon och tog ett bett av bullen.

Hedda nickade. Snälla mamma. En stödjande vän som visste precis vad Hedda behövde. Ullis hade också växt. Blivit mer delaktig i byn och nu var det ingen som såg henne som byns suput. Hon hade anlitat snickare, målare och trädgårdsmästare, fått ut allt det gamla och ville börja om på nytt. Hedda hade gett henne sin del av arvet. Det var inte mer än rätt. Nu kunde Ullis skriva en annan bok, hjälpa Hedda men också Thomas. Thomas som nog fortfarande behövde en stödjande hand ibland, nu när hans mormor inte fanns längre. Hedda tittade upp mot molnen. Tack för allt, tänkte hon. Ni gav mig en underbar barndom men nu går livet vidare. Hon såg åter på sin mamma och bror. Allt skulle bli bra.

SLUT